

Adventes Vēstis

2020
MARTS
#290

SEPTĪTĀS DIENĀS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**PARADĪZE
VAI ELLE...?**

VIDE

Jauniešiem:
**Dieva liecinieki
vidusskolā**

VAI IR IESPĒJAMA
DZĪVE BEZ GRĒKA?

Bērniem:
**Dievs ir uzticams,
ceri uz VIŅU!**

Saturs:

04 LATVIJAS ZIŅAS

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Uzvaras dzīve iekš Kristus,
un kā to panākt?

09 VESELĪBA
Vide

10 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 15. daļa

12 TĒMA
Paradīze vai elle...?

16 SABATSKOLA
Glāzera klade
Skolotāja personība

17 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Vai ir iespējama dzīve bez grēka?

18 PA VĒSTURES LAPPUSĒM
Dievs ir labs

22 MŪSU VĒSTS
Trīs eņģeļu vēstis, 3.daļa

24 JAUNIEŠI
Jaunieši kā Dieva liecinieki
vidusskolā

26 BĒRNI
Dievs ir uzticams, ceri uz VIŅU!

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārite LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie lasītāji!

Kopš pēdējās tikšanās pagājis mēnesis, taču laiks skrien tik ātri, ka, šķiet, tās bijušas vien pāris nedēļas. Tajā pašā laikā – notikumu un emociju bijis tik daudz, ka tās varētu satīpt vai pus gadā – prieks un pateicība, bet arī raizes, neziņa un vēl... Vai jums ir viegli pateikt Dievam: “Tavs prāts lai notiek!”? Tā no sirds un patiesi, apzinoties, ka atbilde var nebūt tāda, kādu ceram sagaidīt? Esmu piedzīvojusi brīžus, kad tas nav viegli, ka, izrunājot vārdus, dziļi sirdī paliek grūti noformulējamās bažas, kas, izteiktas vārdos, varētu sākties ar: “Bet ja nu...”. Taču ar laiku, ejot kopā ar Dievu, nāk atskārsme, ka vārdi “Tavs prāts lai notiek!” ir visbrīnīgākie vārdi pasaulē, jo – vai gan kāds cits mūs mīl vairāk nekā Dievs?; vai kādam citam mēs rūpam vairāk?; vai kāda cita sirds lūzt, redzot mūsu sāpes?; vai kāds cits ir atdevis dzīvību, izdarījis visu, lai mēs mūžam būtu kopā?; vai Dievs varētu vēlēties priekš mums ko sliktu? Protams, nē! Tāpēc, ja arī jums kādreiz ir grūti savu lūgšanu nobeigt ar šiem vārdiem, izlasiet, ko raksta māsa Vaita grāmatā “Ceļš pie Kristus”: “Ja tikai mēs gribam klausīties, tad Dieva radītie darbi mums atklās dārgas mācības par pašāvēību un uzticību. No zvaigznēm, kas laikmetu laikmetos nemanāmi iet savu noteikto ceļu Visuma telpā, līdz vissīkākajam atomam dabā – viss klausā Radītāja gribai. Un Dievs par to rūpējas un uztur visu, ko Viņš ir radījis. Viņš, kurš vada neskaitāmo pasaulu gaitu Visumā, tajā pašā laikā rūpējas par pelēko zvirbulīti, kas bez bailēm skandina savu vienkāršo dziesmiņu. Kad cilvēki iziet savā ikdienas darbā, kad tie lūdz, kad tie vakaros apgulstas un rītos ceļas, kad bagātais dzīro savā pilī vai nabagais sapulcina bērnus pie trūcīga galda, par ikvienu maigā gādībā ir nomodā Debesu Tēvs. Nenorit neviena asara, ko Dievs nepamanītu. Nav neviena smaids, ko Viņš neievērotu.” (86. lpp.) Lai tas jūs stiprina un iedrošina!

Lai par iedrošinājumu kalpo arī marta numura raksts rubrikā “Pa vēstures lappusēm”, kas vēsta par br. Paula Pokuļa ceļu ar Dievu, un sadaļā “Vārds mācītājam” publicētais, pirms 100 gadiem tapušais, taču ne mazāk aktuālais raksts, kas vēsta, kā dzīvot uzvarošu dzīvi Kristū. Lai jūs paceļ, stiprina un iedvesmo ikkatru lappusi, un uz tikšanos jau pavisam drīz – aprīlī!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Austrālijas postošie ugunsgrēki, to izraisītās ciešanas un zaudējumi mūs gan tieši neskāra, bet tīri cilvēcīga līdzjūtība daudzus mudināja lūgt par Dieva iejaukšanos un šīs katastrofālās situācijas ātrāku atrisināšanu. Pateicība Dievam par palīdzību īstā laikā!

Šobrīd visas pasaules uzmanība jau pievērsta citai aktualitātei – jaunā un maz izpētītā koronavīrusa "Covid-19" radītajam globālajam apdraudējumam. Kaut gan mums reizēm šķiet, ka Ķīna atrodas "otrā pasaules malā", cilvēku intensīvā pārvietošanās rada aizvien vairāk iespēju vīrusa izplatībai. Reizēm pat viens konstatēts saslimšanas gadījums izsauc plašu rezonansi vairākās valstīs, kā tas bija ar Irānas pilsoni, kurš no Stambulas caur Rīgu devās uz Tallinu. Protams, katra inficēšanās, kas draud ar iespējami letālu iznākumu, ir mūsu uzmanības vērtā. Šobrīd no vīrusa mirušo skaits visā pasaulē tuvojas trijiem tūkstošiem, bet ja vīrusa izplatība turpināsies, gada laikā upuru skaits varētu sasniegt 30 000 – 50 000. Vai tas ir daudz? Protams, bet paralēli pastāv vēl citi apdraudējumi,

kas prasa daudz vairāk cilvēku dzīvību un šobrīd paliek it kā ēnā. Salīdzinājumam varam minēt medicīnas žurnāla "Lancet" veikto pētījumu, kurā secināts, ka no dažāda veida piesārņojuma izraisītām saslimšanām katru gadu pasaulē priekšlaicīgi mirst vairāk nekā 9 000 000 cilvēku, bet Eiropā vien no gaisa piesārņojuma – 500 000 cilvēku. Patērētāju sabiedrības ieradumi, kā arī ražotāju nevaldāmā peļņas kāre un bieži vien bezatbildīgā attieksme pret apkārtējo vidi jau tik nopietni apdraud Zemes un visas civilizācijas pastāvēšanu ilgtermiņā, ka zinātnieki vairs pat nepiedāvā optimistiskas nākotnes prognozes. Tā nu jāsecina, ka vides piesārņojums nogalina nesalīdzināmi vairāk cilvēku nekā "Covid-19".

Taču ir vēl kāds apdraudējums, kas, savukārt, ir tik visaptverošs un spēcīgs, ka neviens cilvēks no tā nevar ne izsargāties, ne izglābt savu dzīvību. Stāsts, protams, ir par grēka "vīrusu", kas ir nogalinājis un turpina nogalināt neskaitāmu daudzumu cilvēku. Kamēr pret koronavīrusu vakcīna vēl tikai tiek meklēta, labā ziņa ir tāda, ka

pret grēka vīrusu jau ir neticami iedarbīga vakcīna. Tā ir bezmaksas un visiem pieejama. "Jēzus sacīja: "Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus." Tie Viņam atbildēja: "Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: jūs būsit brīvi?" Jēzus viņiem atbildēja: "Patiesi, patiesi Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs. Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi." (Jāņa 8:31-36)

Tās ir labās ziņas 21. gadsimta cilvēkiem, kas jāizplata ik dienas un visos iespējamajos veidos. Brīvība no grēka varas, brīvība no grēka verdzības, brīvība no bailēm un neziņas šodien ir pieejama ikvienam. Drošība ir tikai un vienīgi Jēzus klātbūtnē.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

KANDAVAS ADVENTISTU DRAUDZEI 100

Ir sācies 2020. gads. Tas atnācis ar jauniem plāniem misijas laukā un meklējumiem pēc vislabākā veida, kā precīzi, saprotami un reizē saistoši līdzdalīt Evaņģēlija vēsti katram, kas ir mums līdzās.

Kandavas adventistu draudze, viena no 52 SDA draudzēm Latvijā, ir tikai maza daļiņa no pasaulplašās Vispasaules draudzes organizācijas, kuras pārliecības saknes meklējamas jau 16. gadsimtā. Taču tā ir dārga Dieva acīs, jo šogad aizsniedz 100 gadu robežu, visā šajā garajā periodā Viņa veidota, vadīta, sargāta un uzturēta.

Atskatoties uz šo aizvadīto laika posmu, var vērot, kā Dieva žēlastībā draudze Kandavā veidojusies un augusi.

Draudze dibināta 1920. gadā un tā paša gada aprīlī uzņemta LDS sastāvā ar 16 draudzes locekļiem. 1926. gadā tiek nokristīti un pievienojas draudzei vēl daži cilvēki, un 1936. gadā tajā ir jau 30 locekļi. Draudze pamazām aug.

Seko kara un pēckara gadu apraksti, par tiem A. Pešelis sniedzis īsu apkopojumu grāmatā “Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu vēsture”. Šajā vēsturiskajā apskatā lasām par tādiem kalpotājiem kā palīgmācītājs J. Lapa un mācītāji O. Balodis un J. Oltniņš, viņi kalpoja Kandavas adventistu draudzē kara gados.

Draudzē darbojās gan koris, gan notika Bībeles izpētes semināri, tika izplatīta garīgā literatūra un veikti labdarības pasākumi. Evaņģēlija vēsts tika nesta vārdos un darbos. Laika gaitā, dažādu apstākļu dēļ, vairākkārt tika mainīta draudzes pulcēšanās vieta, līdz pagājušā gadsimta 80. gados tai tika nodotas telpas Kandavā, Raiņa ielā 25. 1991. gada 6. janvārī tās tika iesvētītas. Šeit draudze pulcējas vēl šobrīd.

Laika posmu no dibināšanas 1920. gadā līdz pat 1991. gadam, kad draudze ienāca šajās telpās, detalizēti un izsmēloši ir aprakstījis Alberts Sokolovskis. Šo saistošo aprakstu ar nosaukumu “Fogēlīcība” var izlasīt 2020. gada janvāra un februāra “Adventes Vēstu” numuros.

Tēlaini izsakoties, gribu “pārņemt stafeti”, lai censtos atspoguļot to periodu, kad 1991. gadā Dievs Savā žēlastībā draudzē ievada arī mūs – Astrīdu Lapu, vecāko draudzkopi, un mani, šī raksta līdzautoru. Autors ir DIEVS, mēs katrs varam būt tikai paklausīgi darba rīki Viņa rokās. Tā ir tiešām liela Dieva žēlastība – būt noderīgiem Viņa darbā!

Viņa žēlastībā Kandavas draudze ir aktīvi darbojusies dažādās jomās – rīkoti Bībeles izpētes semināri; ņemta dalība “Ceļa meklētāju” mācībās un nometnēs; darbojusies kolportāža ar mūsu literatūru. Īpaši gribas atzīmēt

kolportāžas darbu, kad mācītāju J. Bites un Z. Kukuliša kalpošanas laikā viņu vadībā tika izbraukāti tuvi un tāli ceļi. Atmiņā daudz brīnišķīgu piedzīvojumu, kuri liecina par sevišķu Dieva tuvumu, vadību un apsardzību šajos kopīgajos braucienos. Tikai kopā ar Viņu var būt spēks un drošība, nesot Evaņģēlija vēsti līdz cilvēkiem!

Dievs ir sargājis un vadījis Savus bērnus cauri dažādiem vēstures pagriezieniem, lai tie būtu vēstneši Viņa uzticībai un mīlestībai. Lai Kandava un tās apkārtnē kļūst par vietu, kur Dieva gaisma var iespīdēt katrā mājā un sirdī!

Atzīmējot šo jubilejas gadu, sākot ar marta mēnesi, Kandavas draudzē viesosies mācītāji, kuri kalpojuši šeit kopš 1968. gada. Tāivaldis Vilnis kalpos 14. martā, Einārs Negribs – 18. aprīlī, Viktors Geide – 30. maijā, Vilnis Latgalis – 13. jūnijā un Zigurds Kukulītis – 15. augustā.

Sekosim līdzī notikumiem “Adventes Vēstīs”!

*A. Freija, Kandavas draudzes
Komunikācijas nodaļa*

FREDERIKS POLS RĪGĀ

21. februāra vakarā un 22. februārī Rīgas 1. draudzē viesojās daudzu iemīļots viesis – Frederiks Pols. Dzirdējām iedvesmojošas un Bībelē balstītas uzrunas par svētnīcas divām sastāvdaļām: priekškaru un jumtu.

Cik pārsteidzoši, ka Dievs ik mazākajā detaļā norāda uz Savu glābšanas plānu! Viņš pārrāva svētnīcas priekškaru, gluži kā Jēzus pie krusta pārplēsa Savu miesu mūsu grēku dēļ, un tāpat kā svētnīcas jumts tika apklāts ar 3 kārtu pārsegumiem, tā arī Jēzus taisnība apklāj mūs!

SVEICAM JUBILEJĀ!

Lidija Kleimane 2. martā svinēja savu 90 gadu dzimšanas dienu.

**Sirsniņi sveicam jubilāri
un novēlam:**

“Lai Viņš tev piešķir visu, ko tava sirds vēlas, taviem nodomiem lai Viņš liek labi izdoties! Tad mēs priecāsimies par tavu uzvaru un pacelsim karogus sava Dieva Vārdā. Lai Tas Kungs piepilda visas tavas lūgšanas!” (Ps. 20:5,6)

LDS un AV

PĀRGĀJĒNI TURPINĀS!

Sešpadsmitajā februārī notika trešais pārgājiens, kuru organizē Rīgas 1. draudze. Ar katru reizi mūsu skaits pieaug, par to slava Dievam! Šajā reizē bijām 26 cilvēki, kopā nogājām 23 kilometrus. Trases vidū tikām cienāti ar gardu zupu, un visa ceļa garumā iepazinām daudz jaunu draugu, dzirdējām daudz stāstu un, lai gan nākamais pārgājiens solās

būt garāks – 30 km, daudzi no mums jau tagad rezervējuši šo datumu, lai kopīgi dotos jaunos piedzīvojumos!

Pievienojies arī Tu! Vairāk informācijas *Facebook* lapā Adventistu Rīgas 1. draudzes Pārgājieni. Gaidīsim!

Edija Subatoviča

GAISMA

“Un Dievs sacīja: “Lai top gaisma.” Un gaisma tapa. Un Dievs redzēja gaismu labu esam.” (1. Moz. 1:3, 4)

Katru reizi, kad saules stari apspīd zemi, šķiet, ka tie iespīd arī sirdī. Gaismai ir apbrīnojami paceļoša un dziedinoša vara, to var apliecināt katrs cilvēks, īpaši mūsu platuma grādos, kad katru saulainu dienu patiesi uztveram kā Dieva dāvanu.

1. februāra pēcpusdienā Tukuma draudzē pārdomājām gaismas un siltuma redzamo un neredzamo iespaidu. Tas ietver veselu magnētisko viļņu spektru un ir daudz plašāks un lietderīgāks, nekā ikdienā par to aizdomājamies. Turklāt redzamā daļa ir tikai maza tā daļiņa. Maz būs cilvēku, kas nav izmantojuši radio, mobilo telefonu, mikroviļņu krāsni, TV pulti, nav sauļojušies pludmalē vai apmeklējuši rentgena kabinetu. Tas viss šajā spektrā ir

ietverts, un tā ir tikai cilvēcei zināmā un atklātā daļa. Iespējams, ka Visuma fizikas grāmatā spektra josla ir daudz, daudz garāka.

Pēc māsas Dainas Sproģes ierosinājuma nelielas prezentācijas par to bija sagatavojuši mūsu brāļi un māsas: Arnis Bičolis, Arnis un Anrijs Karčevski, Lana Eglīte, Alise Bičole un Ingus Vasiļonoks. Kādam apskats bija ar visiem uzskates materiāliem, piem., mikrofonu, radioaparātiem, cits vairāk pamatojās uz praktisko lietderību ikdienā, bet vēl cits apcerēja to caur Bībeles pantiem un dzeju. Ap mums ir vieni vienīgi viļņi! Īsāki un garāki, tie visādos veidos aptver zemeslodi un piepilda zemi. Tie ir tik ļoti vajadzīgi un nepieciešami. Un patiesi – to, cik vērtīga ir gaisma, saprotam tikai tad, kad atrodamies tumsā; to, cik vērtīgs ir siltums – kad esam aukstumā.

Šis temats bija labs atgādinājums tam, ka viss ir Dieva radīts. Caur to, ko redzam, dzirdam un sajūtam, Dievs vēlas atklāt Sevi. Viņš ir gaismas Avots un tās pirmsākums, ne tikai fiziskās gaismas un siltuma veidā. Jēzus saka: “Es Esmu pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.” (Jāņa 8:12)

Lai Kungs ir gaisma un siltums katrā mūsu dzīves izmisuma un vientulības brīdī – mierinošs un dziedinošs! Lai tā ir dzīva cerība ikvienam līdz pat mirklī, kad “ne svecēs, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam.” (Atkl. gr. 22:5)

Sandra Piene (Tukuma draudze)

VĒJŠ PŪŠ, UN LAPAS JAU KUSTAS

No 7. līdz 9. februārim ikvienam, kas apmeklēja *WhatsApp* evaņģelizācijas semināru adventistu dievnāmā Baznīcas ielā 12a, tika dota vienreizēja iespēja sastapt un dzirdēt cilvēku, kurš radījis unikālu programmu cilvēku aizsniegšanai pasaulē, pār kuru valda ekrāni – Nevilu Nevelingu no SDA Ģenerālkonferences un Adventistu vispasaules radio.

Šodien uzrunāt cilvēkus uz ielas vai transportā ir liels izaicinājums. Lielākoties visi ir aizņemti un visiem jau ir sava sabiedrība – viedtālrunis, kurā aplūkot sociālo tīklu jaunumus, skatīties filmas, spēlēt spēles un... mācīties Bībeles stundas? Vai tas tiešām ir iespējams? Brālis Nevils apliecināja, ka tiešām ir! Īpaša evaņģelizācijas programma, kurā cilvēkam, kas to izvēlēties, reizi nedēļā tiek nosūtīts vienas Bībeles stundas materiāls, jau ir nesusi un turpina nest bagātīgus augļus visā pasaulē. Cilvēku, kurš saņem un apgūst šīs stundas, Dieva Gars nereti mudina tās nosūtīt tālāk, veidojot savu apraides sarakstu, savukārt tajā

ir vēl citi cilvēki, kuri nosūta stundas tālāk... Kā Dieva brīnums šī vēsts caur viedtālruni sasniedz gan ieslodzītos cietumā, gan ateistus, gan kristiešus citu konfesiju draudzēs neatkarīgi no vecuma un nodarbošanās. Ir ļaudis, kas pēc tam zvana un līdzdala, kā Dievs darbojies pie viņiem; ir tādi, kas zvana, lai uzdotu jautājumus, diskutētu, strīdētos, un tas ir labi, jo, kā izteicās pats Nevils Nevelings, tas nozīmē, ka vējš jau pūš, jo lapas kustas – Svētais Gars jau darbojas Viņam vien zināmā veidā.

Baznīcas ielā 12a seminārs turpinājās trīs dienu garumā – piektdien 18. 30 notika pirmā – ievadlekcija, kurā lektors iepazīstināja klātesošos ar programmas izveides priekšvēsturi – kā Dievs viņu vadījis no teoloģiskās izglītības pie datorzinību apguves, tālāk pie 17 gadus ilga darba radio un televīzijā un tad atkal atpakaļ pie teoloģiskās izglītības, lai galu galā aizvestu pie idejas par evaņģelizāciju caur *WhatsApp*, kuras izveidei bija nepieciešamas tieši šīs iepriekš apgūtās zināšanas un pieredze.

Sevišķā veidā sirdi skāra brāļa Nevila mudinājums iemīlēt cilvēkus, kuri ir mums apkārt, iemīlēt cilvēkus Latvijā, jo tikai tad mums sirds degs vēlmē viņus sasniegt ar vienīgo vēsti, kam ir mūžības vērtība.

Sabata rīta dievkalpojumā Nevils Nevelings teica svētrunu par Svētā Gara kristību un šīs kristības lielo nozīmi tajā, lai ikviens draudzes loceklis varētu pilnā mērā nodoties un kalpot Dievam. Jo ne mācītāji ir tie, kam jāpārvar šķēršļi un jāveicina darbs, pieliekot zināšanas un paliekot ticībā – tas jādara ikvienam no mums. Taču, lai būtu sekmīgi, mums jānes arī kādi upuri – mums jāvelti tam savs laiks, jābūt pastāvīgiem, uzticīgiem un ir no kaut kā jāatsakās. Kad tiekam kristīti, mēs mirstam, ir ļoti svarīgi to saprast, vecais cilvēks nomirst, tas vairs neeksistē. Mēs esam nomazgāti, taisni, svēti, šķīsti. Dievs ir visu paņēmis prom. No tā brīža mēs esam jauna radība. No tā brīža mēs stāvam zem Dieva autoritātes, esam iegājuši Viņa garīgajā valstībā, esam Debesu valstības iedzīvotāji. Kristība ar Svēto Garu nozīmē, ka tiekam apģērbti Svētajā Garā. To iegūstam caur lūgšanu un roku uzlikšanu, un tam ir milzīga nozīme. Šī kristība nes milzu pārmaiņu, par ko varam lasīt arī daudzviet Apustuļu darbu grāmatā. Tieši tā mēs tiekam sagatavoti būt par misionāriem.

Sabata pēcpusdienā seminārs turpinājās ar *WhatsApp* evaņģelizācijas praktisku izklāstu, bet nākamajā dienā – svētdienā – visas dienas garumā klātesošie apguva gan šīs evaņģelizācijas praktisko pusi, gan guva iedvesmu un stiprinājumu no brīnišķīgiem, Dieva spēka pilniem liecību stāstiem par to, kā darbojas šī evaņģelizācija un cik svarīga – patiesībā galvenā – nozīme šai kalpošanā ir lūgšanai, kā arī – cik varenā veidā Dievs uz šādām lūgšanām jau ir atbildējis un turpina atbildēt.

Semināra noslēgums un viens no īpašākajiem brīžiem bija mirklis, kad visi klātesošie nolika savus tālrunus uz paaugstinājuma zāles priekšā un tie lūgšanā tika nodoti Dieva darbam.

Anitra Roze

GAIDĀMIE NOTIKUMI

14. martā 14.00 – 16.00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a pēcpusdienas sadraudzības programma sievietēm “Sirds gudrības meklējumos”. Pieredzē dalīsies **Vineta Krauliņa**.

27. martā sākas 100 Lūgšanu dienas par Ģenerālkonferences sesiju.

28. martā Rīgā, Baznīcas ielā 12a 14.00-16.00 interaktīvs seminārs laulātiem pāriem “10 vienkārši veselīgu attiecību noslēpumi”. Vadīs Transeiropas divīzijas Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja **Karena Holforde**. Pieteikšanās līdz 21. martam pa tālr. 29869979 vai e-pastā maritel@inbox.lv.

29. martā no plkst. 10.00 līdz 15.00 notiks apmācības dievkalpojumu organizēšanā, iesaistot visas paaudzes.

Vadīs Transeiropas divīzijas Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja **Karena Holforde**. Draudžu komandas pārstāvju pieteikšana līdz 2. martam; plašāks info pa tālruni 29869979.

No 8. līdz 10. maijam Rīgā, Baznīcas ielā 12a Ģenerālkonferences kalpotāju **Dženetas un Džerija Peidžu** (*Jenet and Jerry Page*) vizīte Latvijā.

17. maijā Rīgā, Baznīcas ielā 12a plkst. 10.00 TED programmas “Zēni Kristum” apmācības.

23. maijā Cēsu draudzes namā Vidzemes reģiona Sabatskolas skolotāju sanāksme. Dievkalpojuma tēma būs par sabatskolu, un plkst. 14.00 notiks pēcpusdienas pasākums skolotājiem.

SLUDINĀJUMI

Tiek meklēti fotoattēli, kuros redzami Latvijas kolportieri darbā laika posmā no 1990. līdz 1999. gadam. Varbūt kādam ir Jana Knopera semināra fotogrāfija. Zvanīt Andrim Pešelim pa tālr. 26479827.

Meklējam fiziski stipru aprūpētāju ar demenci sirgstošai, gulošai 1. grupas invalidei (74 gadi).

Darbs 5 dienas nedēļā (svētdiena-ceturtdiena) pl. 7.00 - 18.00.

Pienākumi aptver ikdienas higiēnas procedūras, apgrozīšanu, pamperu nomaiņu, ēst gatavošanu, barošanu, u.tml.

Darbs Rīgā, Miera ielā. Ērta sabiedriskā transporta satiksme.

Sīkāka informācija pa telefonu 26622386.

SABATSKOLAS SKOLOTĀJI TIEKAS KURZEMĒ

Kurzemes reģiona sabatskolas skolotāju sanāksme notika 22. februārī Talsos. Pasākumā piedalījās sabatskolas skolotāji no Kandavas, Saldus, Kuldīgas, Ventspils, Tukuma un, protams, Talsiem. Notika skolotāju savstarpēja apmaiņa ar pieredzi, kas gūta vietējo draudžu sabatskolās. Lekcijā tika aplūkota

tēma par mācekliību un draudzes garīgās izaugsmes soļiem. Skolotājiem bija iespēja dalīties domās par sabatskolas vadīšanu un izcelt pašu izmēģinātās efektīvākās metodes.

Sabatskolai ir milzīgs potenciāls kļūt par vietējās draudzes misijas līdzekli vietējās sabiedrības aizsniegšanai. Lai tas notiktu, svarīgi

pievērst uzmanību jau zināmajam – dzīvai Bībeles izpētei, sirsnīgai sadraudzībai savā starpā, interesei un rūpēm par līdzcilvēku aizsniegšanu un Kristus rakstura atspoguļošanai.

Andris Pešelis, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

KO RAKSTĪJA "ADVENTES VĒSTNESIS"
PIRMS 100 GADIEM:

UZVARAS DZĪVE IEKŠ KRISTUS, UN KĀ TO PANĀKT?

Kā es varu uzturēt uzvaru?
"Kas paliek iekš Viņa, tas negrēko;
kas grēko, tas viņu nav redzējis,
nedzi atzinis." (1. Jņ. 3:6) Mīļotam
apustulim bija nesaprotams, ka
kāds varētu patiesi palikt Kristū
un tomēr vēl turpināt grēkot. Viņš
rakstīja: "Mani bērniņi, to es jums
rakstu, ka jūs negrēkojāt." Šo vēstuli,
kurā viņš paskaidro noslēpumu par
satiksmi ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu
Kristu, viņš rakstīja, kā redzams,
ar sevišķu nolūku izskaidrot, ka
kristīgie varētu dzīvot negrēkodami.
Viņš piemetina: "Un, ja kāds grēko,
tad mums ir aizbaidinātājs pie Tēva,
Jēzus Kristus, taisnais." Izteikums
"un, ja kāds grēko" rāda, ka pat
svētais var grēkot. Bet, ja kāds svētais
grēkotu, tad lai viņš piemin, ka
mums ir aizbaidinātājs pie Tēva. Ir
nodomāta pilnīga atpestīšana. Grēks
netiek ciests, bet ir sataisīta pilnīga
aizgādība priekš gadījuma, ja mēs
grēkotu. Nav nekādas vajadzības,
nekādas tiesības grēkot, nevienas
atļaujas grēku darīt, bet ir gādāts par
gadījumu, ja mēs grēkotu. Glābšanas
riņķi pie kuģa malas nav priekš tam,
lai kuģis ietu bojā, bet lai vajadzībā
tos varētu izlietot.

Pēc tam, kad esam apcerējuši
un aizstāvējuši ticības uzvaru, mēs
atrodam, ka tā tiek tādā pat kārtā
uzturēta, kā tā tika iegūta. Vārdi,
kurus lieto Svētais Gars, lai apzīmētu
ticīgajā attieksmi pret Kristu, ir:
padoties, nodoties, aizliegties un palikt
iekš Viņa. "Es esmu vīnakoks un jūs
zari." "Paliekat iekš Manis un Es iekš
jums." Zars pats no sevis nesavienojas
ar vīnkoku un arī necinās par to, lai
paliktu savienots ar viņu.

"Nododiet savu dvēselu glābšanu
Dievam un uzticieties tam. Runājiet
par Jēzu un domājiet pie Viņa. Lai
pats es pazūd iekš Viņa. Atmetat visas

šaubas, visas bailes. Sakiet ar apustuli
Pāvilu: "Bet es dzīvoju, tomēr vairs
ne es, bet iekš manis dzīvo Kristus, un
ko es tagad dzīvoju miesā, to dzīvoju
ticībā uz dieva Dēlu, kas mani mīlējis
un pats par mani nodevis" (Gal.
2:20). Dusat iekš Dieva. Viņš paglabās
to, ko jūs Viņam esat uzticējuši. Ja jūs
gluži nododaties Viņa rokām, tad jūs
caur to, kas jūs mīlē, visās lietās pār
pārim uzvarēsiet.

"Kad Kristus pieņēma cilvēciņu
dabu, tad Viņš ar mīlestības saiti
savienoja cilvēci tik cieši ar Sevi,
ka šo savienību nav spējīga saraut
neviena cita vara, kā tikai paša

“Paldies
Dievam, kas
mums devis
uzvarēšanu
caur mūsu
Kungu Jēzu
Kristu”.

cilvēka vēlēšanās. Sātans ar visiem
iespējamiem līdzekļiem pastāvīgi
cenšas pavadināt mūs saraut šo
savienību, lai mūs šķirtu no Kristus.
Mums pastāvīgi jābūt modriem,
jālūdz un jācinās, lai caur neko
netiktu pavadināti izredzēties kādu
citu meistarū; jo mums ir brīva izvēle
to darīt. Turēsim savas acis pastāvīgi
uz Kristu, tad mēs esam drošībā.
Nekas nevar izraut iz viņa rokas”
(Ceļš pie Kristus [86-87]).

"Caur ticību jūs topat Kristus
īpašums, un caur ticību jums arī

jāpieaug iekš Viņa – caur došanu un
ņemšanu. Jums viss jānodod, jūsu
sirds, jūsu prāts, jūsu kalpošanas,
jūsu pašu es, lai izpildītu visus Viņa
baušļus; jums visā jāsaņem Kristus
kā visas svētības pilnība, lai Viņš
paliktu jūsu sirdīs, lai Viņš būtu jūsu
spēks, jūsu taisnība, jūsu mūžīgais
palīgs, lai Viņš jums dotu spēku priekš
paklausības" (Ceļš pie Kristus [84]).

Mēs darām labi, ja pārdomājam
šos brīnišķos vārdus – "visu dot" un
"visu ņemt." Še droši vien ir bagātīgi
gādāts par uzvaras dzīvi un netiek
vadīti ilgi gadi, pildīti izmisuma
cīņām un mokošu nezināšanu.

To, ko Dievs ar savu pilnumu
un devību ir sagādājis, pieņemsim
tik vienkārši kā kāds bērns, kas uz
jautājumu, kādu starpību viņš nu
manot, kopš viņš tapis par kristīgājo,
atbildēja: "Kopš es ielaidu Jēzu savā
sirdī, lai Viņš tur mājotu, katru reizi,
kad sātans klauvē pie durvīm, es saku
uz Kungu: "Lūdzu, atbilde viņam!"
Un tad Viņš iet pie durvīm; tad velns
saka: "Ak, piedodi, es neesmu pie
īstām durvīm!"

Elektriskam dzelzceļam ir
vajadzīgais spēks, kamēr tas saņem
strāvu. Kristīgajam netrūks spēks
vest uzvaras dzīvi tik ilgi, kamēr
tas uzturēs sakaru ar Dievu caur
neatmaidīgu lūgšanu, ik dienas baidot
Dieva Vārda barību savienībā ar
pastāvīgu nodošanos un stipru ticību.

"Paldies Dievam, kas mums devis
uzvarēšanu caur mūsu Kungu Jēzu
Kristu." (1. Kor. 15:57)

*(Rakstā viscaur saglabāts autora
stils un teksta saturs. Pārpublicēts
no "Adventes Vēstnesis" 1920, Nr. 3.*

*Autors M. G.
[iespējams Mihaels Gnedjins])*

Sagatavoja Andris Pešelis

1 Citātu lappuses norādītas pēc 1913. gada
izdevuma.

VIDE

Vide ir viss, kas atrodas ap mums. Vide ir ārējā telpa, kas ietekmē iekšienē notiekošo. "Pasauli nevar saprast, ja vispirms to neuztver ar savu sajūtu radara tīklu." (Diāna Akermane) Tas, kas ir ārpus mums, ietekmē to, kas ir mūsos. Vide ietekmē mūsu dzīves kvalitāti, paradumus, vērtības, mērķus, izvēles, domāšanu, garastāvokli un veselību tās dažādajos aspektos.

Neseni pētījumi pierāda ne tikai plašākas vides (gaisa un ūdens kvalitāte), bet arī tiešās vides (gaisma, skaņa, aromāts, pieskārieni) ietekmi uz veselību. Tā attiecas uz visām dzīves jomām, jo mēs veidojamies un dzīvojam mijiedarbībā: personība – vide, vide – personība.

"Radītājs mūsu pirmajiem senčiem izraudzījās vidi, kas to veselībai un laimei bija vispiemērotākā." (E. Vaita. Kristus dziedinošā kalpošana, 178. lpp) "Un Dievs tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu." (1. Mozus 2:15) "Viņš tos neievietoja pilī, kur visapkārt būtu krāšņas un dārgas lietas, pēc kurām mūsdienās tik izmisīgi kārojam, bet dārzā, dabas klēpī un ciešā sadraudzībā ar Debesu svētajām būtnēm." (E. Vaita. Kristus dziedinošā kalpošana, 178. lpp.)

Katram dabiski ir ielikta vēlme būt piederīgam, alkas pēc savas vietas. Par latvieti ir teiciens, ka mūsos ir ielikta alka pēc mājām. No vēstures liecībām zinām, ka, neskatoties uz vēstures likločiem, izsūtījumu, trūkumu un badu, mūsu senči pat skaudrajos Sibīrijas izsūtījuma un trimdas apstākļos veidoja skaistus rokdarbus, klāja galdautus, iekopa dārzus, uzturēja mājokļus tīrus un sakoptus. Katra uzdevums ir vispirms izveidot savu māju par oāzi – auglīgu, zaļu vietu kontrastā pasaules skarbumam. Izveidot vietu, kurā būsī svētīts tu, tava ģimene un viesi. Tava māja atspoguļo tevi. Tai vajadzētu likt tev justies labi. Tai vajadzētu būt komforta, miera un mīlestības vietai.

Tirība ir nākamā aiz dievbijības

Kārtība, tirība un rūpīga attieksme veicina mieru un veselību. Juceklis, nekārtība un noteiktas sistēmas trūkums mūsu mājās var darboties kā stresa faktori. Padomā par to: pat piecas minūtes katru dienu, ko veltījam, lai kārtotu jucekli, gadā

veido 30 stundas zemē nomesta laika! Nekārtība var radīt arī drošības apdraudējumus, jucekļi var nākt par sliktu attiecībām. Tas var ietekmēt arī mūsu sociālo dzīvi, kas ir svarīgi labklājībai. Nekārtība var veicināt depresiju un sliktu uzvedību, tā atņem enerģiju. Nākamreiz pievērs uzmanību, kā tu jūties, kad ieej nekārtīgā istabā, un tad pavēro, kā jūties tad, kad ieej istabā, kas ir kārtīga, tīra un aicinoša!

Bet runa nav tikai par ārējo iekārtojumu. Ne mazāk nozīmīga ir attiecību vide. Neveselīgas attiecības mājās rada izmaiņas smadzenēs. Īpaši tiek ietekmētas tās smadzeņu daļas, kam ir vissvarīgākā loma ilgstošajā un ilglaicīgajā atmiņā. Negatīvas emocijas veicina prāta un emocionālas problēmas, tostarp depresiju, bipolāros traucējumus un postraumatiskā stresa sindromu gan vīriešiem, gan sievietēm. Mājas, kam vajadzētu būt par mazām Debesīm uz zemes, patvērumam un drošai vietai, kas pildīta ar siltumu un mīlestību, var kļūt par kaitīgu, bīstamu un bailes iedvesošu vietu aiz slēgtām durvīm.

Labā vēsts visiem, kas piedzīvojuši vardarbību mājās, ir: pozitīvi domāšanas pārvaldīšanas faktori var palīdzēt cilvēkiem tikt dziedinātiem. Tie ietver pozitīvu emociju kultivēšanu, mācīšanos būt elastīgiem, nesavtīgas rūpes par citiem cilvēkiem, sociālu atbalstu un ticības, reliģijas vai garīguma izmantošanu. Pētījumi rāda, ka pateicība un īpaši piedošana var lielā mērā palīdzēt pēc traumas un vardarbības. "Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristus jums ir piedēvis." (Ef. 4:32).

Daba un attiecības

Vai vēlamies to atzīt, vai nē, mūs ļoti ietekmē paradumi un tas, kam veltām savu brīvo laiku, kā atpūšamies, kā veidojam un vai vispār veidojam attiecības ar saviem ģimenes locekļiem un draugiem. Jo īpaši mūsu dzīves kvalitāti un veselību ietekmē attiecības ar Dievu. Pacelsim acis uz augšu un palūkosimies apkārt, ieklausīsimies skaņās!

Daba atstāj brīnišķīgu ietekmi uz smadzenēm. Mičiganas Universitātes pētniece Reičela Kaplana (*Rachel Kaplan*) saka, ka atrašanās dabā un tās izjaušana ir svarīga psiholoģiskās

veselības sastāvdaļa. Modernās dzīves spriedze veicina garīgu nogurumu, kas var sekmēt samazinātu iecietību, mazāku efektivitāti un sliktāku veselību. Nodrošinot tik nepieciešamo atjaunošanos, dabīgā vide var būt galvenais, kas palīdz samazināt šīs postošās sekas.

Ja esi stresā, paskaties uz dabas skaistumu! Pētījumi ir atklājuši, ka vienkārša lūkošanās uz dārzu un citiem dabas skatiem var ātri samazināt asinsspiedienu un pulsu, kā arī palielināt smadzeņu aktivitāti, kas uzlabo garastāvokli. Dabas uzlūkošana atstāj pozitīvu ietekmi dažādās vidēs. Ir atklāts, ka cilvēkiem, kas strādā ēkā, kurā ir daudz augu, videjais trauksmes līmenis ir zemāks nekā cilvēkiem, kas strādā telpās bez augiem. Pētījumi arī apliecina – jo zaļāks ir bērnu rotaļlaukums, jo mazāki bērnu uzmanības deficīta simptomi.

Aktivitātes brīvā dabā samazina ar stresu saistīto hormonu – kortizola un adrenalīna – izdalīšanos. Jāuzsver, ka būtiski atšķiras ietekme uz veselību, kad sportojam vai kustamies pilsētā, parku teritorijās, un tad, kad to darām brīvā dabā, mežā.

Rakstu sagatavoja Rudīte Truce, pārsvarā balstoties uz Floridas hospitāli (ASV) izstrādātās veselības sistēmas "Creation Health" materiāliem.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 15. DAĻA

Dags Bačēlors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Tad ir arī citas neauglīgās sievietes, piemēram, Simsona māte. Mēs viņas vārdu nezinām, viņa ir nosaukta vienkārši par Manuas sievu. Bībele atklāj, ka arī Simsons bija Kristus atspulgs. Viņš atdeva savu dzīvību, lai izglābtu Dieva tautu no tās ienaidniekiem (Soģu 13. –16. nod.).

Tad ir stāsts par Annu. Viņa bija neauglīga, lūdza un dzemdēja Samuēlu, kurš kļuva par pravieti, tiesnesi un priesteri Dieva tautai. Jēzus ir mūsu Pravietis, Priesteris un Tiesnesis.

Jāņa Kristītāja māte Elizabete bija neauglīga – tā paša Jāņa, kurš sagatavoja ceļu Kristum.

Sieviete no Sunemas. Šai sievietei piedzima dēls, jo Elīsa par viņu iestājās. Šim dēlam uz lauka kļuva slikti, viņš nomira un tika augšāmcelts (2. Ķēn. 4:8–37). Tas nav ikdienišķs notikums. Šeit ir Kristus atspulgs – Dēls, kurš nomirst un tiek augšāmcelts.

Visas šīs sievietes ar brīnumainajiem bērniem, kuri piedzīvoja, piemēram, augšāmcelšanos, visi šie bērni bija Kristus atspulgs. Šie dēli bija Kristus atspulgs, bet sievietes – draudzes atspulgs.

Tad Bibēlē ir vairāki gadījumi, kad piedzimst dēls un notiek mēģinājums viņu iznīcināt. Piedzimst Mozus, un tiek nogalināti visi zīdaiņi, arī Mozu grib nogalināt. Visi mazie zēni tiek nogalināti. (2. Moz. 1. –2. nod.) Tad ir Dāvida pēcnācēji. Kad Atalja kļuva ķēniņiene, viņa lika nogalināt visus Dāvida pēcnācējus, bet viens izdzīvoja – Joass. (2. Ķēn. 11:1–3)

Tad nonākam Jaunajā Derībā. Kad Marijai piedzimst Jēzus, Romas vara,

tas pūķis, kurš parādās, sātans, panāk, ka Romas impērija cenšas iznīcināt Apsolīto sēklu (Mat. 2. nod.). Sātans bieži izmanto valdības, lai sasniegtu savus mērķus. Mums jāspēj aiz šīm varām saskatīt sātanu.

Pirmā reize, kur pravietojumos tiek runāts par sātanu, ir Jesajas grāmatas 14. nodaļā, tas ir pravietojums par Bābeles ķēniņu. Tad nāk Ecēhiēla grāmatas 28. nodaļa un raudu dziesma par Tiras ķēniņu. Abās šajās vietās runāts par sātanu, kurš stāv aiz šīm varām.

Daniēla grāmatas 10. nodaļā ir rakstīts, kā sātans darbojas caur Persijas valdnieku, bet tad viņam pretī stājās Mihaēls. Mēs varam skaidri redzēt, kā sātans darbojas caur valsts varām, un daudzi valdnieki un vadītāji var to pat nezināt. Sātans darbojas caur pagānisko Romu, caur ķēniņu Hērodu, kad Betlēmē tika nogalināti visi zīdaiņi.

Neaizmirstiet, ka Atklāsmes grāmatā ir aprakstīta arī garīga cīņa, kas ir aiz visiem vēstures politiskajiem notikumiem. Vai jūs to saprotat? Lielā cīņa starp sievu, tās bērnu vienā pusē un čūska otrā pusē redzama viscaur vēsturē. Draudze, tie esam mēs, Kristus un mums pretī čūska jeb pūķis. Vai tas izklausās loģiski? Kad sākam apspriest politiku, nereti aizmirstam par "lielo politiku" – lielo cīņu, kas stāv aiz politikas, kuru jūs un es spējam ieraudzīt. Jo notiek vēl kāda cīņa.

Tātad pūķis vēlējas aprīt bērnu, tiklīdz tas būs dzimis. Lai to izdarītu, Hērods sūtīja savus kareivjus. Tālāk dosimies uz Atklāsmes grāmatas

12. nodaļas 7. pantu. Man nepietiks laika apskatīt visu, ko vēlos. Šeit, 7. pantā, stāstīts par kosmisko cīņu Debesīs, kas mums palīdz saprast notiekošo uz zemes.

Atklāsmes 12:7-9 teikts: "Izcēlās karš Debesīs..." (Vai tas neizklausās neparasti? Kad jūs domājat par Debesīm, tad tā ir vieta, kur visi grib nokļūt. Visi grib nokļūt Debesīs, bet kurš grib doties karā? Taču Debesīs notika karš.) "...Miķelis ar Saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas Debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu..." (Vai mums īpaši jāpiepūlas, lai saprastu, kas domāts ar *pūķi*? Vara, kas stāvēja aiz Romas, pagāniskās Romas tajā laikā, ir sāтана vara. Te skaidri pateikts – sātans, velns, čūska, pūķis. Ko vēl vairāk mēs no Dieva varam prasīt? Tā ir kā definīcija vārdnīcā, vēl precīzāk pateikt nav iespējams. Mums tiek atklāts, ka notiek cīņa. Visas cīņas šeit uz zemes sākas ar cīņu Debesīs starp labo un ļauno.)

Ziniet... Es lūdzu par to, vai pieminēt kādu jautājumu. Jo cilvēki mēdz "aizrīties" ar to, ko tagad teikšu. Bet tā ir patiesība, un es to gribu pateikt. Ja zinām, ka *pūķis* ir simbolisks vārds ļaunuma valdniekam, tad kāpēc mums ir grūti saprast, ka *Miķelis* jeb *Mihaēls* ir simbolisks vārds ķēniņu Ķēniņam, kungu Kungam, tas ir Jēzum?! Es nesaku, ka Miķelis, ka Jēzus ir eņģelis. Miķelis nekad nav saukts par eņģeli, Viņš ir saukts par *Archangelos*, tas nozīmē 'visvarenākais (galvenais) vēstnesis'.

Cilvēkiem patīk domāt, ka ir eņģelis vārdā Gabriēls; viņam ir spārni, viņš ir serafs vai ķerubs, un tad ir citi... Katoļu baznīcā ir pazīstams eņģelis vārdā Rafaēls, vai esat kādreiz par viņu dzirdējuši? Viņa Bībelē nav, Gabriēls gan ir. Ir runa par daudziem eņģeļiem, un tad arī Miķelis tiek attēlots kā eņģelis. Bet protestantu teologi saprata, ka Bībelē pieminētais Miķelis nav ķerubs ar spalvām un spārniem. *Mihaēls* (*Miķelis*) bija īpašs vārds, pamatā izmantots Vecajā Derībā, lai atsauktos uz Kristu pirms Viņš nāca uz zemi. Vārds *Mihaēls* nozīmē 'kurš ir tāds kā Dievs', un *Archangelos* – erceņģelis nozīmē 'visvarenākais vēstnesis'. Šeit tiek runāts par Jēzu, kurš veda Savus eņģeļus karā pret sātānu. Cīņa notiek starp Kristu un sātānu.

Došu jums vēl pierādījumus! Daniēla grāmatas 12. nodaļā tiek runāts par laiku beigām. "Tanī laikā celsies Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks, kas pasargā tavus tautiešus. Tad nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši..." (Dan. 12:1) Kurš ir Lielais Valdnieks, kas par mums cīnās? Tas ir Jēzus! Nav nekāda īpaša eņģeļa, kurš būtu iestājies par mums. 1. Tesalonīkiešiem 4. nodaļa: "Pats Kungs [Pats Kungs!] nāks no debesīm,

.....
“Vārds *Mihaēls* nozīmē ‘kurš ir tāds kā Dievs’, un *Archangelos* – erceņģelis nozīmē ‘visvarenākais vēstnesis’.

kad Dievs to pavēlēs,” (un teikums turpinās) “atskanot erceņģeļa balsij...” [1.Tes. 4:16] Kungs ar erceņģeļa balsi, visvarenākais vēstnesis.

Jūdas vēstulē 1:9 lasām, ka Miķelis nāk augšāmcelt Mozu, bet sātans vēlas Viņu apturēt. Bet Miķelis viņu apsauca, tieši tāpat, kā Jēzus apsauca sātānu, kad tika kārdināts tukšnesī. Un eņģeļi taču vispār

nevar augšāmcelt! Jums vienkārši ir jāiet cauri visiem pierādījumiem Bībelē, kur vien redzat, ka pieminēts Mihaēls.

Vai atceraties to reizi, kad Tā Kunga eņģelis parādījās Jozuam kā Tā Kunga karaspēka virspavēlnieks? Viņš teica: "Novelc savas kurpes no savām kājām, jo vieta, kur tu stāvi, ir svēta." Un Jozua Viņu pielūdza! (Joz. 5:14-15) Tas bija Kristus! Bībelē tam ir daudz pierādījumu, man gan nav laika tiem visiem iet cauri.

Tātad Debesīs notiek cīņa starp Kristu un sātānu. Sātans tiek izmests no Debesīm un nomests uz zemi. Atgriezīsimies Atklāsmes 12. nodaļā, tikko lasījām 7. pantu. Tālāk no 10. panta: "Tad es dzirdēju stipru balsi Debesīs saucam: "Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm."" Sātans bez mītēšanās mūs apsūdz. Jūs Bībelē varat lasīt, kā sātans apsūdzēja Ījabu Tā Kunga priekšā. Sātans teica: "Vienīgais iemesls, kāpēc Ījabs Tev kalpo, ir tas, ka Tu viņu esi nolīcis aiz eņģeļu aizsargsienas." (skat. Īj. 1:9-11). Sātans apsūdzēja arī Augsto priesteri Cahariju. Ziniet, parasti tie, kuri visvairāk nicina un kritizē citus, nav no Dieva, tas parasti nav Jēzus Gars, kas aiz tā stāv. Tas ir sātana gars, viņš ir brāļu apsūdzētājs. Ir teikts: "viņš tika nomests..." (Atkl. 12:9), bet kur viņš tika nomests? Viņš ir šeit. Atcerieties, sātans Kungam teica: "Es nāku no zemes." (Īj. 1:7).

Tālāk Dievs Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas 12. pantā saka: "Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dūsmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis." Es vēlētos, kaut mēs visi zinātu to, ko zina velns. Viņš zina, ka viņam drīz beigsies laiks. Bet vai mēs to zinām? Velns, zinot, ka atlicis maz laika, strādā bez mitas. Cik daudz laika mums ir atlicis sludināt evaņģēliju? Vai Dieva ļaudis nebūtu jābūt degsmei un rosībai, jo mums arī ir maz laika atlicis? Mums jāapzinās visa nopietnība, mūsos jābūt aizrautībai Kristus dēļ, jo mēs arī to apzināties!

(Tulkoja Anna Rozenberga.
 Turpinājums aprīļa numurā)

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Turpinām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātans un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem.

KALPI

Cilvēku zvejnieki *Mt. 4:19*
 Dieva kalpi *2. Kor. 6:4; Tīt. 1:1*
 Dieva namturi *Tit. 1:7*
 Dieva vīri *5. Moz. 33:1*
 Draudzes kalpi *2. Kor. 4:5*
 Eņģeļi, sūtņi *Atkl. 1:20*
 Evaņģēlija kalpi *Efez. 3:7*
 Evaņģēlisti *Ap. d. 1:28*
 Gani *Jer. 3:15; 23:4*
 Kristus Jēzus kalps *Rom. 15:16; Fil. 1:1*
 Kristus kalpi *Kol. 1:25*
 Kunga kalpi *Joēla 2:17*
 Kunga kalps *2. Tīm. 2:24*
 Līdzcīnītājs *Fil. 2:25*
 Līdzstrādnieki *2. Kor. 6:1*
 Liecinieki *Ap.d. 1:8*
 Noslēpumu namturi *1. Kor. 4:1*
 Presbiteri *1. Tīm. 5:17*
 Sargi *Jes. 62:6; Ap. d. 20:28*
 Skolotāji *Jes. 30:20*
 Sludinātāji *Rom. 10:14*
 Strādnieki *Mt. 9:38*
 Sūtņi *2. Kor. 5:20, 8:33*
 Taisnības sludinātāji *2. Pēt. 2:5*
 Vārda kalpi *Lk. 1:2*
 Žēlastības namturi *1. Pēt. 4:10*

Sagatavoja Skaidrīte Teremta

Paradīze

VAI ELLE...?

PAVADOT CIETUMOS 25 GADUS

Divdesmit pieci gadi pavadīti cietumā... Ko tas nozīmē? Ja šo jautājumu uzdotu kādam, kurš tos ir "nosēdējis", atbilde būtu: "Tā ir elle". Bet, ja šo jautājumu uzdotu tam, kurš tos ir "nostāvējis", atbilde būs: "Tie ir laimīgākie gadi manā dzīvē!" Kādēļ tāda atšķirība?

Parasti tie, kas "sēž" cietumā, to dara tādēļ, ka viņiem nav bijis pietiekoši daudz informācijas par ļaunuma sekām savā un citu cilvēku dzīvē. Viņi nebija paskatījušies ļaunumam "acīs". Viņiem trūka savu personīgo piedzīvojumu. "Es taču gribēju, kā labāk, bet iznāca..."

Kā gan cilvēki nonāk cietumā? Parastā atbilde: "Viņi ir ļauni". Tātad mēs esam "labi". Interesanta situācija, vai ne? Virspusēji izskatās pareizi. Bet kur radās tie "ļautie" cilvēki? Vai tad mātes dzemdē vienus "ļautus", bet otru – "labus"? Kādu atbildi uz šo jautājumu dotu cietumu kapelāns ar 25 gadu stāžu???

Visi cilvēki piedzimst kā baltas lapas. Tad uz šīs baltās lapas sāk rakstīt apkārtējie, katrs – ko grib un ko māk. Pirmkārt, vecāki, kuri bieži pazemo viens otru strīdos, bļaušanā un kautiņos, reizēm laika trūkuma dēļ uzšaujot ar siksnu arī mazajam cilvēciņam un tā ātri sasniedzot sev vēlamu rezultātu, jo nav jau vērts tērēt laiku, lai tam "mulķim" kaut ko iestāstītu. Tad kaimiņi, kuri nav apmierināti ar "palaidņa" uzvedību. Tad televizors, kur viens otru šauj, sit, melo un zog. Tad māte, no kuras aizgājis vīrs un kura katru dienu strādā, lai uzturētu mazo cilvēciņu, kurš, palicis viens ar sevi, dara, ko var. Pēc vairākiem gadiem uz baltās lapas parādās dažādu cilvēku "rokraksti", kurus mazais cilvēciņš rūpīgi apgūst. Un tad pienāk laiks, kad mazais cilvēciņš ir izaudzis jau liels un sāk pieņemt lēmumus pats "patstāvīgi" (tā viņš domā). Nonākot cietumā, viņš brīnās, kā varēja tik slikti iznākt. Atrast vainīgo – tas ir svarīgākais jautājums gandrīz katram, kas "sēž"

g.decembrī

cietumā. It kā pats vainīgs, bet it kā – es taču neesmu pats dumjākais, es taču rūpējos par savu labklājību – paradīzi, bet nonācu ellē. Kā tā? Ne jau tu pieņēmi sliktu lēmumu, bet tā informācija uz “baltās lapas” tevi ieņēma ellē.

Kā tad bija ar mani, kapelānu? Vai man kāds prasīja, kad un kur es gribu piedzimt? Nē. Arī man neviens to neprasīja. Bet kā tad iznāca, ka “nostāvēju” cietumu gaitenī 25 gadus? Un kas tā ir par laimi – “stāvēt” cietumā? Un kā iznāca, ka man ir tik daudz draugu – ieslodzīto – cietumos un bijušo “zeku” brīvībā? Ir liela starpība, vai tu pats “airējies” pa dzīvi kā māki, vai arī tu ļaujies vadīties no Tā Kunga. Tā ir tā cilvēka izvēle, kas cieši saistīta ar viņa piedzimšanu. Man ļoti veicās, jo piedzimu kristīgu vecāku mājās – adventistu ģimenē. Māte un tēvs mani jau no bērnības ņēma līdzī uz dievkalpojumiem, kur dzirdēju daudz lūgšanu, dziesmu un runu par Jēzu Kristu un Viņa dzīves stāstu. Es iemācījos atšķirt gaismu no tumsas, ļaunu no laba. Un manā sirdī neviens neierakstīja tos “spēcīgos” vārdus, kurus bieži lieto bezdievju sabiedrībā, lai noskaidrotu attiecības. Mans tēvs un māte no rīta līdz vakaram strādāja smagus darbus, lai mūs, četrus bērnus, pabarotu, apģērbtu un apmācītu skolā. No pirmās klases vecāki mani mācīja cīnīties par Dieva lietu. Un no pirmās klases līdz Rīgas proftehniskajai skolai ieskaitot, es nevienu dienu sabatā nebiju gājis skolā. Dieva baušļi priekš manis bija negrozāms likums. Man likās, ka Dieva lietas ir svarīgākas par visu. Neskatoties uz dažādiem sarežģījumiem šajā jautājumā, ieskaitot apmētāšanu ar akmeņiem grants karjerā, ejot mājās no skolas, es pieradu cīnīties un uzvarēt. Ceturtā baušļa pildīšanas dēļ nācās pamest astoto klasi un mācīties tajā otrā gadu. Mūsu ģimene pat nonāca ateistu mācību grāmatā “Pieredze darbā ar ticīgajiem”, kur ir vārdi “...skolas kolektīvam daudz raižu sagādāja K. ģimene – adventisti. Sestdienās vecāki nelaida bērnus uz skolu, neļāva viņiem iestāties pionieru organizācijā...”. Skolu pabeidzu un neko nebiju zaudējis, gluži otrādi – ieguvu cieņu kā cīnītājs par principiem, uz kuru var paļauties.

Tā līdz šai dienai neesmu zaudējis uzticību cilvēku (arī kriminālās pasaules) acīs. Cilvēki man uztic savus noslēpumus un arī finanses, kuras nevar uzticēt pat saviem radniekiem.

Vai tā bija mana izvēle? Nē... Tā bija manu vecāku izvēle. Lūk, kur ir sākums ellei vai paradīzei. Un tā no paaudzes uz paaudzi tiek nodots cilvēku dzimtas “mantojums” – pat četru paaudžu garumā.

“Netaisi sev elku tēlu vai kādu

atveidu nedz pēc tā, kas ir augšā debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī zem zemes. Nezemojies to priekšā un nekālpo tiem, jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē (vecāku kļūdas var nest sekas – autora piez.) **līdz trešam un ceturtam augumam** tiem, kas Mani ienīst, **un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam** tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus. Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu

Grausdas astoņgadīgās molas
astotās klases audzinātājam.

Rihards Krūmiņš mūsu skolā mācījās
apmierinoši, uzturējās lielu centību mā-
cību darbā.

Rihardam jāalguēžas jūsu skolā,
jo šeit ir aizrīgtā zona, un tā kā
mūs neapņēmti sastādīnās skolu, mūs vi-
ņam izziņus nedodam, lai pierastītos
mūsu c. padomē.

Kl. audz.: Ellezūpe.

nelietīgi valkāt, jo Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa Vārdu nelietīgi valkā. Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos. Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta.”

Mūsu pieļautās kļūdas nav tik viegli apzināt, jo vienmēr mēs taču esam tie “pareizie”. Kā lasījām bauslī – tikai satikšanās ar Dievu var kaut ko mainīt cilvēka dzīvē uz labo pusi dzīves kvalitātes jautājumā. Mēs visi taču gribam labi dzīvot, bet kaut kā ne vienmēr tas sanāk.

Jāņa 14:6 Jēzus saka: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani.” Tātad Jēzus tev un man saka: “Nemeklē ceļu, nemeklē jaunas idejas, nedomā, ka tu esi tas gudrākais. Nāc kopā ar Mani, un tu saņemsi Tēva atbalstu – svētības.”

Tas it kā ir tik vienkārši! Bet kas mums traucē? Ēdenes dārza sindroms. Gribas taču būt tik pat gudram kā Tas Kungs. Jāpaklausās, ko tas tur koka zarā runā. Viņa priekšlikums nemaz neizklausās slikts. Un tā nu sanāk, ka ne tikai tēvs un māte iespaido cilvēka likteni, bet arī tie, kas “sēž koku zaros” – apkārtējie cilvēki, apkārtējā vide.

Bet kas, galu galā, var palīdzēt izdarīt pagriezienu, lai tiktu pie Tēva – pie dvēseles labklājības? Pirmos 40 gadus cilvēki parasti laimi meklē “kokos”, pārbaudot visus “augļus”, kas tajos aug. Kad viss ir pārbaudīts, kad iziets cauri daudz dažādiem piedzīvojumiem, tikai tad cilvēks sāk nojaust, kur meklējams ceļš ar garantiju dzīves kavalitātei, kur meklējama cerība bezcerībā. Te var sākties dievatziņas – laimes meklējumu ceļš.

Lūkas 13:6-9 “Viņš stāstīja šādu līdzību: “Kādam cilvēkam bija vīģes koks, stādīts viņa vīnadārzā, un viņš nāca un meklēja uz viņa augļus, bet neatrada. Tad viņš sacīja dārzniekam:

redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi! Bet tas viņam atbildēja un sacīja: kungs, atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu! Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne, tad tu vari nocirst.”” Kā redzam šajā Bībeles piemērā, Dievs mūsu “mēšlos” (sliktajos piedzīvojumos) redz vērtību. Rom. 8:28 “Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu...” Tātad tie, kas ciena Dievu, var gūt labumu no saviem “mēsliem”, jo viņi iemācās nemeklēt vainu citos, bet mācās paši no savām kļūdām. Lūk, kur ir veiksmes atslēga pat neveiksmīgas bērnības gadījumā! Ļaunums nevienam nepatīk, un tas ir dabīgi, jo tas nenāk no Dieva. Ļaunums nevienam nepatīk, un parasti visi to nosoda. Bībelē teikts: “Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus...”. Nevar sēt burkānus un ražā gaidīt kartupeļus. Nevar sēt ļaunumu un gaidīt labumu. Bet kas tad ir labums? Protams, tas, kas visiem patīk. Cietumu kamerās gandrīz visi atrodas tikai tādēļ, ka tie izdarījuši kaut ko tādu, kas citiem nepatīk. Un nu mēs atradām atbildi! Darīsim to, kas visiem patīk, tad mēs paši lūgsimies, lai mūs ielaiž cietumā, tā priekš mums būs “paradīze”, jo mūs tur gaidīs. Mēs tur būsīm vajadzīgi, jo Tas Kungs nāks kopā ar mums. Tieši tā arī ir laime – būt vajadzīgam un būt kopā ar To Kungu tagad un mūžībā!

25 cietumos pavadītie gadi priekš manis bija dzīves laimīgākie gadi. 253 ieslodzītie kļuva par maniem brāļiem caur ūdens kristību, pieņemot Jēzu Kristu kā savu Glābēju. Daudzi no tiem būs mani “kaimiņi” Debesu valstībā. Slava Dievam par Viņa doto iespēju mūsu dzīvē! Cīņa vēl nav beigusies. Cīnīsimies Tā Kunga pusē, tad mums izdosies! Dievs svētīs mūs – stāvēs mums blakus, un dzīve nebūs nodzīvota par tukšo.

*Brālis Rihards Krieviņš,
Tā Kunga kalps cietumos*

GLĀZERA KLADE SKOLOTĀJA PERSONĪBA

“Ja šodien mazinās interese par kristīgo sludināšanu, tad būtu labi, ja mēs vispirms palūkotos paši uz savu personību.” (H.M.S. Ričardss “Gani manas avis”)

● Sabatskolas skolotājs atšķiras no visiem citiem skolotājiem, pirmkārt, ar to, ka viņam jābūt piepildītam ar Dieva gaismu. 2. Kor. 4:6 teikts: “Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā”. Ja iztrūkst šī satura un piepildījuma, skolotājs spēs iedot vien “burta” zināšanas, bet neviens cilvēks netiks vests pie Kristus. Cilvēku nepārliecina teiktie vārdi, bet Dieva Gars, kas var darboties caur skolotāju.

Jāatceras divas lietas:

a) Jēzus dzīvo, un Viņš ir solījis būt ar Saviem lieciniekiem līdz pasaules galam;

b) katra cilvēka dvēselē skolotājam ir sabiedrotais: Jēzus runā uz mums, un Jēzus runā uz klausītāju.

Saskaņā ar Rakstiem Jaunajā un Vecajā Derībā, kad Dievs izvēlējās cilvēkus, lai darītu tos par lieciniekiem, Viņš tos aicināja tāds, kādi tie bija – no ganāmpulka, no ķēniņa pils, no zvejnieka laivas, kur vien Viņš tos atrada. Tad Jēzus atklāja tiem Sevi, piepildīja tos ar Savu Garu un izsūtīja darbā.

Pestīšanas armijas dibinātājs Viljams Buts bija maz izglītots. Kad viņam jautāja, kas ir viņa panākumu noslēpums, V. Buts atbildēja: “Man nav lielu dotību, un vienīgais man zināmais noslēpums ir tas, ka visu, ko esmu darījis, es darīju ar Jēzu sirdī.”

● Skolotājs nedrīkst būt nepatiess, negodīgs. Tas nozīmē, ka viņam pašam ir jātic tam, ko sludina un māca. Skolotājam ir jābūt “bez vaska”. Angļu valodā *sincere*, ko tulko kā ‘godīgs’, ‘patiess’, cēlies no latīņu *sine cera* ‘bez vaska’. Apustuļu laikā Romas mēbeļu ražotāji mēdza savu ražojumu plaisas un caurumus aizpildīt ar vasku un tad pa virsu nokrāsot. Ar laiku šie caurumi izdila un kļuva redzami. Tādēļ amatnieki, kuri vēlējas izcelt

savu preču izcilo kvalitāti, tiem pievienoja klāt uzrakstu “sine cera” jeb “bez vaska”. Skolotājiem ir jābūt ar izcilo kvalitāti – “bez caurumiem”, kas aizsmērēti ar “vasku”. Skolotājam jābūt patiesam, ticot tam, ko pats sludina.

● Skolotājam ir jābūt cilvēkam, kurš neizrāda šaubas.

Ebr. 11:6 “Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā”.

● Skolotājam jābūt Dieva aicinātam. 1. Kor. 12:28 sacīts, ka Dievs ir tas, kurš draudzē ieceļ skolotājus, mācītājus un citus aicinātos.

Attiecībā uz aicināšanu darbam jāsaka, ka Dievs nekad nesūta vēsti vien. Viņš sūta cilvēku – cilvēku ar vēsti. Jāņa 1:6 “Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.” Ievērojiet: sūtīja cilvēku ar Dieva vēsti.

Kā Dievs aicina? Dažādi. Taču ir kopīgi pavedieni:

a) vispirms aicinātais izjūt rūpju nastu par dvēselēm, par atgriešanos un garīgo izaugsmi. Aicinātais izjūt mīlestības spiedienu rīkoties. 2. Kor. 5:14 “Kristus mīlestība mūs spiež”;

b) jābūt dāvanai izteikties saprotami, loģiski un emocionāli. Valodas dāvana var būt apslēpta tāpēc, ka tā nav tikusi lietota. Tā ir, bet tā jāiemācās lietot un jātrenē;

c) parādās liecināšanas augļi. Kāds aicinātais atnāk uz dievkalpojumu un sāk kopīgi mācīties;

d) draudze aicina kalpošanas darbā. Visā kristietības vēsturē Dievs aicina ar draudzes starpniecību. Piemēram, Pāvils saņem atklāsmi un tiek virzīts uz draudzi (Ap. d. 9:6). Pilsētā ir draudze, un pie Pāvila tiek sūtīts šis draudzes vecākais. (Ap. d. 9:10, 11) Barnaba un Simeons tiek nošķirti darbam ar draudzes starpniecību. (Ap. d. 13:1-3)

Draudzes aicinājums ir izšķirošs.

● Skolotājs ir labprātīgs pārstāvēt draudzi. Atrodoties draudzes (klases) priekšā, skolotājs vairs nav indivīds

(ar vārdu, uzvārdu un personas kodu), bet gan Adventistu draudzes pārstāvis. Mums katram kādos jautājumos var būt mazliet atšķirīgi uzskati un viedokļi. Dažiem var būt kāds iemīļots temats, par kuru tas ir gatavs runāt dienām un naktīm. Ir tādi skolotāji, kuri gan iesāk nodarbības tēmu, bet ļoti ātri pāriet uz savu iemīļoto “jājamzirdziņu”. Tāds skolotājs nespēj kalpot draudzei.

● Skolotājam jāpiemīt veselajam saprātam.

Vectēvs savam mazdēlam, kurš devās strādāt par sludinātāju, sacīja: “Pāri visam tev, pirmkārt, būs vajadzīga Dieva žēlastība, otrkārt, tev būs vajadzīgas zināšanas, treškārt, tev būs vajadzīgs veselais saprāts. Ja tev pietrūks Dieva žēlastības, tu varēsi pēc tās lūgt Dievu, ja tev pietrūks zināšanu, tu varēsi tās apgūt mācoties, bet, ja tev pietrūkst veselā saprāta, ej mājās un paliec tur, jo to tev nevar iedot ne Dievs, ne cilvēki.”

Skolotāja intelekts

Tas, par ko runājam, var mūs nobiedēt, jo šķiet, ka prasības ir pārāk augstas. Kurš tad ir derīgs? Taču mēs tiecamies pēc augsta mērķa, un šis mērķis ir ļoti vajadzīgs, pretējā gadījumā varam kļūt pašapmierināti. Sal. pam. 3:5-7 teikts: “Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas tekas. Neliecies sev pārmērīgi gudrs esam, bet bīsties To Kungu un vairies no ļauna.” Tādam ir jābūt skolotājam.

● Skolotājam jābūt Bībeles pētniekam jeb “Bībeles tārnam”. Šo izteicienu lietoja Čārlzs Spērdžens¹. Ceļojuma laikā, apmezdami kādā viesnīcā, viņš plauktā ieraudzīja Bībeli. Paņēmis to rokās, viņš pamanīja, ka tās lapas starp vākiem ir tārpas sagrauztas. To Spērdžens izmantoja kā līdzību, lai pateiktu, ka šādiem “grāmatas tārpiem”, kas izgraužas cauri Bībelei no viena vāka līdz otram, jābūt arī mums. Tas nozīmē ne tikai Bībeles lasīšanu, bet arī tās studēšanu, veidojot pētījumus un sakopojumus. Piemēram, Bībeles satura rādītājs, personiskā konkordance pēc vārdiem vai tematiem, evaņģēlijs vienā stāstā, biblioloģijas pētījumi.

¹ Čārlzs Spērdžens (Charles Spurgeon) - pazīstams britu Reformātu baptistu sludinātājs.

VAI IR IESPĒJAMA DZĪVE BEZ GRĒKA?

Lasot Bībeli, svarīgi iegūt kopskatu. Katru dienu lasot pusstundu, Bībeli var izlasīt 3 līdz 4 mēnešos. Lasiet pēc iespējas dažādus tulkojumus (Glika, jaunais tulkojums, krievu, angļu, vācu). Pamēģiniet lasīt Bībeli no otras puses (pantu pa pantam, sākot no Atklāsmes grāmatas noslēguma). Ja jūs kādu grāmatu ļoti labi pārzināt, tad, izlasot vienu pantu, jūs jau zināsiet no galvas nākamo.

- Skolotājam ir būtiski iepazīties ar visu jaunāko (adventistu) garīgo literatūru un veidot atziņu banku, izrakstot atziņas, kuras skolotājs varētu izmantot savās nodarbībās. Tās var izrakstīt kladē, bet labāk veidot kartotēku.

Ar citu konfesiju izdoto garīgo literatūru jābūt uzmanīgiem. Tur var atrast dažas labas atziņas, bet pa vidu var būt arī ļoti būtiskas kļūdas. To var sacīt, piemēram, par Billija Grehema grāmatām. Ieteicams izlasīt Džona Banjana "Svētceļnieka gaitas".

Ja lasām tikai latviešu valodā, tad literatūras klāsts nav liels, bet citās valodās, piemēram, krievu, jau ir daudz lielāks grāmatu skaits.

- Skolotājam ir svarīgi izlasīt un tāpat konspektēt visas pieejamās Elenas Vaitas grāmatas.

- Skolotājam jābūt informētam par jaunāko zinātnē, sabiedrībā, pasaules notikumos, kultūras dzīvē, literatūrā, mūzikā, kā arī veselības jautājumos. Tikai jāievēro pareizais līdzsvars: visvairāk laika jāvelta Bībelei, tad Praviešu Gara grāmatām, tad garīgajai literatūrai un visbeidzot nāk cita informācija. Jāveido "izziņu banka" (nesajaukt ar "atziņu banku").

- Skolotājam jāpilnveido kontaktēšanās māksla, prasme strādāt ar cilvēkiem individuāli un pasniegt Bībeles stundas.

Ja nespējam kaut vai vienam cilvēkam saprotami paskaidrot kādu tēmu, tad kā spēsim to pasniegt sabatskolas klasei?

- Pie intelektuālās sagatavotības pieder arī vairākas praktiskas lietas – jārunā gramatiski pareizā, skaidrā latviešu valodā; uz nodarbību jāvelk atbilstošs apģērbs, jāsakopj mati, lai apģērbs un frizūra nepiesaistītu vairāk uzmanības kā sagatavotais temats. Ievērojiet pastāvošās pieklājības normas.

(Sagatavoja Andris Pešelis, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs)

Vai 1. Jāņa 3:9 māca, ka pirms Kristus Otrās atnākšanas sasniegsim bezgrēcīgu pilnības stāvokli un vairāk negrēkosim?

Minētā Rakstu vieta skan šādi: "Ikvienš, kas ir no Dieva dzimis, nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek viņā un tas nevar grēkot, jo viņš ir no Dieva dzimis." Jānis šeit nerunā par to, kas tiek sagaidīts no ticīgo pēdējās paaudzes, bet gan par to, ko Dievs sagaida no ikviena kristieša. Mums ir jāsaprot šī Rakstu vieta tās kontekstā.

Panta saturs

Dažādi Bībeles tulkojumi ir atšķirīgi tulkojuši šeit redzamo darbības vārdu "grēkot." Tas tādēļ, ka sengrieķu darbības vārds ir tagadnes formā. Tā mēs atrodam, piemēram, ka kristietis "neturpinās grēkot" vai "negrēkos ieraduma pēc." Saskaņā ar šiem tulkojumiem Jānis nesaka, ka ticīgie negrēkos, bet gan to, ka viņus nekontrolēs grēks. Tas ir pievilcīgs skaidrojums, bet, iespējams, ne vislabākais.

"Ikvienš, kas ir no Dieva dzimis, nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek viņā un tas nevar grēkot, jo viņš ir no Dieva dzimis."

Maldu mācība

Jānis raksta, lai pasargātu ticīgos no maldu mācītājiem, kuri ievieš radikālu nošķiršanu starp reliģisko pieredzi un kristīgās dzīves glābjoši ētiskajām vērtībām. Šie ļaudis apgalvoja, ka esot sasnieguši grēcīgas rīcības nesamaitātu garīgo stāvokli. Tie apgalvoja, ka viņiem ir sadraudzība ar Dievu, taču staigāja tumsā, kas ir grēka un nāves metafora (1. Jņ. 1:6). Šie ļaudis paziņoja, ka tiem nav grēka, kamēr Jānis paskaidro, ka tā ir pašpievilšanās (8. p.). Tie arī saka, ka pazīst Kristu un atrodas Viņā, taču neievēro baušļus (1. Jņ. 2:4).

Saskaņā ar Jāni – ja apgalvojam, ka esam Kristū, tad mums arī ir jāstaigā tā, kā Jēzus ir staigājis (6. p.). Piemēram, mēs nevaram ienīst citus, apgalvojot, ka dzīvojam gaismā (9. p.). Rakstu vieta 1. Jņ. 3:9 būtu jāskaidro radikālās nošķiršanas kontekstā starp reliģisko pieredzi un kristīgu rīcību.

Kristīgā pilnība

Kristietis, kurš ir no Dieva dzimis, rīkojas atbilstoši dzīvei, kura tiek dzīvota sadraudzībā ar to Kungu. Kristīgā ticība nav abstraktas zināšanas vai mistiska pieredze. Tas ir dinamisks dzīves veids – staigāt tā, kā Jēzus ir staigājis. Grēkošanai nav attaisnojuma, taču tas nenozīmē, ka ticīgie būtu sasnieguši bezgrēcīgās pilnības stāvokli. Jāņa izpratnē kristīgā pilnība nozīmē, pirmkārt, ka esam "uzvarējuši pasauli" (1. Jņ. 5:4), tas ir, mēs neesam vairs zem ļaunā kontroles (5:19).

Otrkārt, Jānis kristīgās pilnības dabu pakļauj pastāvīgai atkarībai no Kristus piedodošās žēlastības: "es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un, ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns. Viņš ir mūsu grēku izpircējs, ne tikai mūsu vien, bet visas pasaules grēku" (1. Jņ. 2:1-2). Nekad nepienāks brīdis, kad mums vairs nebūs nepieciešama Viņa žēlastība.

Treškārt, Jānis atzīst, ka kristieši var kļūpt un izdarīt grēku, kas "nav nāves grēks" (1. Jņ. 5:16), taču tas viņus nenovieto ārpus Dieva spēka sniegt tiem dzīvību.

Mums nekad nevajadzētu šķirt salīdzināšanos no Dieva pārveidojošās un uzturošās žēlastības.

(Endžels Manuels Rodrigess. "Adventist World" 2020. gada janvāris, 26. lpp.)

Tulkoja Andris Pešelis

DIEVS IR LABS

Dārgo žurnāla “Adventes Vēstis” lasītāj!

Es ļoti vēlētos, kaut arī tu, ne tikai izlasot šo rakstiņu, bet arī, pārdomājot Dieva vadību savā personīgajā dzīvē, varētu teikt: “DIEVS IR LABS!” Tāds Viņš ir vakar, šodien un mūžīgi. (Ebr. 13:8) To arī Jēzus pateica kādam bagātam jauneklim, kas Viņu uzrunāja par Labo Mācītāju (Marka 10:17-18) – tikai Dievam pieder šis Vārds – LABS.

Gribu apliecināt, ka Dievs ir labs, jo ļāva man jau agrā bērnībā sastapt uzticīgu evaņģēlija vēstnesi Kārli Fogeli un viņa mīloto dzīves draugu Zeltu, kuru viņš sauca mīļvārdiņā par *Muti*. Zelma bija īgaunu tautības.

Jaunākās paaudzes septītās dienas adventisti tāda sludinātāja vārdu nekad nav dzirdējuši, jo viņš to zināmu apstākļu dēļ izmainīja. Kas tieši bija apstākļi, kura dēļ notika gan vārda, gan uzvārda maiņa, mēs kaut nedaudz varēsim nojaust, iepazīstoties ar šīs ģimenes piedzīvoto. Kad Kārlis atgriezās no koncentrācijas nometnes, atlikušos darba un dzīves gadus viņš bija pazīstams kā Pauls Pokuls...

Turpinot savas tālāk atmiņas, visupirms vēlos atklāt kaut ko brīnišķīgu skaistu šī cilvēka dzīvē, kas mani ļoti bieži sasildīja. Manās acīs viņš ir palicis kā lūgšanu milzis. Kad, strādādam Savienībā, braucu pie viņa ciemos, viņš vienmēr priecīgs, ar mīlu smaidu mani sagaidīja. Kad brālis Pokuls ievada savā istabā, tad pirmais, ko viņš darīja, – aicināja kopīgi zēmoties slavas un pateicības lūgšanā. Vienmēr viņš sāka ar Golgātu – ar sirsnīgu, jo sirsnīgu pateicību par dārgo Pestītāju, ko Debesu Tēvs sūtījis, lai viņu izglābtu, un tikai pēc tam varējām pārrunāt citas lietas.

Ja Dievs nebūtu viņu nolīcis dusēt, tad ikviens no jums varētu brāli Pokuli apmeklēt, un jūs pārliecinātos,

cik skaistu viņš šo slavas un pateicības pēdu ir ieminis savas dzīves laikā!

Domājot par viņu, es šajā vietā, pirms rakstīšu tālāk, gribu zēmoties un pateikties Dievam par mīlā Dieva kalpa uzticību. Pateikties, ka Dievs viņam ļāva tik daudz reāli ciest, pat skatīties nāvei acīs, lai Pauls Pokuls varētu būt par stiprinošu piemēru vēl daudziem Dieva bērniem, kurus var piemeklēt līdzīgi sāpīgu dusmu izvirzumi. Šo trakojošo ūdeņu vidū, kur uz katra viņa rakstītais: „MĒS NEGRIBAM, KA TU ESI ŠEIT, KA TU DZĪVO!”, Dievs parādīja, cik skaists ir Viņa apsoliņums Jes. 43:2: “**Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur strauvēņiem, tās tevi nepārpludinās**”. Krastā Pauls izkāpa uz ceļiem, un krastā viņu gaidīja mīļie Dieva bērni – arī uz ceļiem... Tāpēc arī es lūdzu gudrību uz ceļiem pastāstīt jums par brāli Pokuli tā, ka visā tajā, ko mīļais Dieva kalps piedzīvoja, Dievs tiktu pagodināts. Varbūt arī tu lasot šajā vietā apstāsies un pateiksies Dievam, ka Viņš ir labs un ļauj tev ieskatīties otra cilvēka sāpju ceļā un, caur Paula piedzīvoto, kļūt kaut nedaudz ticībā stiprinātam, kaut nedaudz mīļākam, kaut nedaudz gaišākam, kaut nedaudz uzticīgākam...

Brālis Pokuls ar savu dzīves draugu ieradās Valmierā ap 1942. gadu, nomainot evaņģēlija sludinātāja Elmāra Krieva ģimeni. Viņiem nebija bērnu, bet viņi abi bija ļoti atvērti pret bērniem. Vienmēr bija kaut kas mīļš, ko pateikt, pamudināt. Zelma Pokule bieži vadīja bērnu sabatskolas klasi un ļoti veiksmīgi atrada kontaktu ar dažāda vecuma bērniem. Satiekot ikdienā, uzprasīja Rīta sveicienu pantiņu. Varētu domāt, ka bērni sāks vairīties no satikšanās, bet izrādījās otrādi – viņiem iepatikās, ka uzprasa, jo visi mācījās.

Pauls Pokuls 1944. gada 23. aprīlī.

Mēs ar brāli gan pirmo reizi iepazīnām šo ģimeni jau 1938. gadā, kad viņi bija atbraukuši no Cēsīm, kur tolaik strādāja, uz Valmieru, šķiet, uz pļaujas svētkiem. Tā kā mēs ar brāli tēti zaudējām ļoti agri (viņš nomira, kad biju tikai 18 dienas vecs), tad tāda uzmanības parādīšana no Paula puses – kad viņš par mums apjautājās – atstāja lielu iespaidu un īpašu cieņu. Dažus gadus vēlāk, kad viņš uzsāka darbu Valmierā, tad nekavējoties sāka organizēt mandolinu ansambli, kas bērniem ļoti iepatikās. Drīz

Pauls Pokuls ar dzīvesdraugu Zeltu

pievienojās arī daži vijoļu spēlētāji, un mums izveidojās savs, es nezinu kā to šodien sauktu, bet toreiz sauca – stīgu orķestris.

Taču neaizmirsīsim, ka tas bija kara laiks. Bija arī citas problēmas, acīmredzot saistītas ar vācu armijas negaidītām neveiksmēm pie Maskavas. Armija, kas ar tādu lepnumu metās uz priekšu, lai Ziemassvētkos varētu Maskavā, Sarkanajā laukumā, svinēt uzvaru ar parādi, pat neapjēdza, ka Daniēla grāmatā ir ierakstīts šīs avantūras krahs un ka Dievs tajā ziemā atkārtoja Savu „NĒ”, turklāt – diezgan neparasti. Visus pārsteidza šiem platuma grādiem negaidīti liels aukstums. Karš sāka buksēt. Ar šādu pretinieku vācieši nebija rēķinājušies, līdz ar to tūri cilvēcīgās attiecības ieguva kaut kādu neparastu spriedzi. It kā vienmēr tika meklēts vainīgais. Vācu armijā tika iesaukts arvien vairāk un vairāk jaunu cilvēku. Iesaukums skāra arī kādu ģimeni no Valmieras septītās dienas adventistu draudzes – tās mīloto tēti, kura meita un mazbērni vēl joprojām ar neizdzēšamām ilgām gaida Dārgā Pestītāja atnākšanu un gaidāmo tikšanos ar kara laikā zaudēto, sirdij tik mīlo cilvēku.

Viņa vārds bija Juris. Draudze no viņa atvadījās ar daudz lūgšanām un asarām. Jura apņemšanās bija ļoti skaista, kā jau patiesam Dieva

bērnam: lūgt, lai nebūtu jāņem rokā ierocis, ar ko var nogalināt otru cilvēku, un lai varētu būt uzticīgs Dieva svētās dienas, sabata, ievērošanā. Es domāju, ka tu piekritīsi: kāda patiesa mīlestība uz Dievu un savu tuvāko! Tas ļoti iepriecināja draudzi, un draudzes locekļi lūdza Dievu vēl dedzīgāk. Tad atceros to skaisto sabata dievkalpojumu, kad sludinātājs Pokuls bija no Jura saņēmis vēstuli un lasīja to draudzei priekšā. Es šodien ļoti dzīvi atceros tā sabata piedzīvoto prieku, jo man tad jau bija 9 gadi un abi ar brāli mācījāmies pamatskolas trešajā klasē. Jā, arī skola tajā laikā nebija vieta, kur skolotāji priecātos par sabata ievērotājiem! Mūs pieminēja kā kādus ebreju likumu sargātājus, kas samaitājot bērnus. Tajā laikā tas nebija nekas glaimojošs. Lai arī mēs ar brāli vēl nebijām kristīti un oficiāli nebijām draudzes locekļi, tomēr sabatā skolā negājām, jo māmiņa bija draudzes locekle. Tāpēc šis sabats, kad lasīja vēstuli, arī man ar brāli nozīmēja ļoti daudz, un šī diena kļuva par īpašu emocionālā pacēluma brīdi. Kad vēstule tika lasīta, draudzē valdīja neaprakstāms klusums, ikviens laikam baidījās palaist garām kaut ko svarīgu. Ziņa bija patiešām iepriecinoša, jo Jurim bija uzticēts rūpēties par zirgiem, un viņš bija priecīgs, ka sabatos, paēdinājis un

padzirdījis zirgus, varēja atlicināt laiku, lai lasītu Bībeli un pavadītu laiku lūgšanās. Tajā sabatā draudze vēl ilgi neizklīda, daudzi lūdza un pārsprieda notikušo, bet kādu tā rīta notikumu uzzinājām tikai vēlāk. Man personīgi br. Pokuls tikai pēc savas atgriešanās no koncentrācijas nometnes pastāstīja, ka viņa mīlotā sieva visu sabata rītu bija centusies viņu pierunāt nelasīt vēstuli draudzes priekšā, jo ir kara laiks, kad cilvēku maņas ir ļoti saasinātas, un šo ziņu var uztvert kā zināmu aģitāciju. Tiešām, tā arī notika. Gestapo¹ rīkojās bez ceremonijām, un Valmieras draudze palika bez mīlotā Dieva kalpa. Priekam sekoja negaidīts šoks. Nevienš nedzirdēja un vēl šodien nav dzirdējis, ka sudraba graši tiktu nomesti uz “tempļa grīdas” un ka kāds būtu sadzirdējis nožēlu vai klusas raudas par padarīto...

Br. Pokuli nosūtīja uz Salaspils koncentrācijas nometni. Viss notika ļoti ātri un bez liekām tiesas ceremonijām. Šeit viņš iepazīna, ko nozīmē vārdi: “Tu neesi cilvēks”. Br. Pokuls vēlāk atstāstīja, kā viņi, 20 cilvēki, ievietoti nelielā betona kamerā, kur gulējuši viens pie otra tik cieši, ka, lai pagrieztos, visiem bija jāgriežas reizē. Ārā valdīja ziema, sals ap 20 grādiem.

¹ Gestapo (no vācu: Geheime Staatspolizei) – Trešā Reiha (Hitlera laika Vācijas) valsts slepenpolicija. (Red. piez.)

No kreisās: Bernhards Sietnieks, Zelma Pokule, Pauls Pokuls.

No kreisās 1. rinda: br. Melņiks, br. Grigorjevs, Ernests Klotiņš, 2. rinda: Alfrēds Mednis, Ernests Grīnbergs, Pauls Pokuls.

Agri no rīta visus izsauca ārā ierindā nakts tērpos, aplaistīja ar aukstu ūdeni, pagaidīja, lai sasilst, un dzina atpakaļ gulēt. Tādas bija rūpes par veselību. Atceros, ka vienu reizi mana māte un m. Pokule aizbrauca uz Salaspili, lai mēģinātu palūgt tikšanos un arī kaut ko nodotu, bet, ja pareizi atceros, diezgan neveiksmīgi.

Vācieši nemēdza ilgi turēt vienā nometnē, jo nepārtraukti bija vajadzīgas brīvas vietas jauniem pienācējiem. Tā drīz sākās br. Pokuļa ceļš Vācijas virzienā. Man viņš nekad nav sīki atstāstījis ceļu, no metnes un visu piedzīvoto. Zinu tikai to, ka bijis dažādās vietās, arī netālu no Dancigas. Gari ceļa gabali bija jāmēro kājām. Izsalkuši un izslāpuši, pagalam novārguši, viņi tika mētāti no vienas vietas uz otru.

Br. Pokuls kādā reizē piedzīvojis ko ļoti brīnišķu. Daudz bija jāiet, ēšanai neatlika laika, viņš kā vienmēr gājis, Dievu lūgdams, un piepeši kāds glīti ģērbies cilvēks ienāk šajā

milzīgajā cilvēku rindā, pienāk tieši pie Paula, ieliek viņam rokās bļodiņu pilnu izvārītiem zirņiem un pats atkal ātri pazūd. “Kāds prieks, kāda pateicība piepildīja manu sirdi!” stāstīja Pauls. “Tomēr to bija redzējis kāds no sargiem. Tas ātri pienāca pie manis, viens dūres trieciens, un palika tikai atmiņas. Tik sāpīgas atmiņas, ka sāku rūgti raudāt. Mana skata priekšā nostājās Bībeles pants Jes. 54:17: **“Nevienam ierocim, kas vērsts pret tevi, neizdosies tevi pieveikt, un ikvienu mēli, kas uzstāsies tiesā pret tevi, tu noraidīsi kā netaisnu liecību. Tas ir Tā Kunga kalpu mantojums, un mana svētība, kas tos pavadīs.”** Bet šeit? Bezdievis ar dūri sit Dieva svaidīto. Ienaidnieks man iečukstēja, ka esmu atmests, ka esmu zaudējis kalpa uzticību, tāpēc esmu šeit un par mani smejas netaisnie, ka manam svaidījumam nav nekādas nozīmes. Biju ienaidnieka domu tā satriekts, ka vairs neredzēju dzīvei vērtību.

Tukšums un vienlaicīgi izmisums. Sajutos nevienam nevajadzīgs, ka manai dzīvei vairs nekad, nekad nebūs nekādas vērtības...”

Kādu dienu Paula vārds tika izsaukts kā pēdējais starp tiem, kam bija jāiet gāzes automašīnā. Automašīna bijusi tik pilna, ka viņš palicis piespiests pie durvīm, bet durvis nav pavisam stingri noslēgušās; Pauls to labi sapratis un ar lūpām tik cieši pieplacis pie vienīgās dzīvības iespējas, ka tad, kad sargs atvēris durvis, lai izmestu liķus, ieraudzījis, ka pirmais izkāpj pats, un noteicis: “Ja esi dzīvs palicis, tad dzīvo.” Kāds Dieva žēlastības pieskāriens un ticības stiprinājums! Kāda Dieva atbilde cilvēka izmisumam!

Kamēr br. Pokuls bija prom, viņa sieva ar savu māmiņu pārcēlās dzīvot uz vienu mūsu dzīvokļa istabiņu. Īsto iemeslu nezinu, bet varbūt viņas no kaut kā baidījās. Mums kopā bija 3 istabiņas – Zelmāi

No kreisās 1. rindā 1) Arvīds Skujiņš, 2) Mihails Kulakovs, 3) Jānis Oltnišs, 4) br. Oltiņa dzīvesbiedre, 6) Daniels Oželis no Lietuvas, 7) Astrīda Beļēviča, 8) Andrejs Zilgalvis; 2. rindā 1) Imants Mačs, 2) Alfrēds Jēkabsons, 3) Mirdza Jēkabsons, 4) Lidijs Kleimane, 5) Īzaks Kleimanis, 6) br. Kantaučuns (Kantaučiunas) no Lietuvas 7) Nikolajs Beļēvičs, 8) br. Barkausks (Barkauskas) no Lietuvas; 3. rindā 2) Olga Ārmane, 3) Ernests Grīnbergs, 4) m. Blauberga, 5) Jānis Lapa, 6) Klāra Lapa, 7) Modris Lapa, 8) Dagnija Lapa, 9) Benita Matisone; 4. rindā 1) br. Blaubergs, 2) Ernests Pavasars, 3) Maija Pavasare, 4) Herberts Driķis, 5) Vēsma Geide, 6) Pauls Pokuls, 7) Viktors Geide; 5. rindā 1) Edgars Čerņevskis, 2) Voldemārs Ārmanis, 3) Andrejs Āriņš, 4) Valdis Zilgalvis, 5) Aina Kukulīte, 6) Zīgurds Kukulītis, 7) Skaidrīte Teremta, 8) m. Linkeviča, 9) br. Linkevičs.

No kreisās Jānis Lapa, Pauls Pokuls, Viktors Geide

ar māmiņu lielākā, bet pārējās divas, kas bija caurstaigājamas, palika mums. Kopā daudz lūdzām, kopā gājām uz Dievnamu. Kopā bijām mežā bunkurā, kad vācieši atstāja Valmieru, kopā sagaidījām uzvaras dienu un pāri visam kopā gaidījām un gaidījām...

Laiks gāja ļoti ātri, bet nekādas ziņas nepienāca. Izrādījās, ka, kara beigām tuvojoties, sargi kļuva arvien paviršāki un vairs tik rūpīgi nepārbaudīja ieslodzīto skaitu. Kādā no vietām, kur visi bija apmetušies un ļoti ātri tuvojusies fronte, tā ka atkal pavēlēts iet tālāk, Pauls un vēl divi vīri noslēpušies rijas krāsnī. Neviens nav pārbaudījis, un viņi, sagaidījuši krievu karaspēku, saņēma atļauju doties mājup. Pirmais ceļš gāja uz Berlīni. Galvenokārt, cik bijis iespējams braukt, pārvietošanās līdzekļi bija armijas transports, pat tanki.

Berlīnē Pauls saslima ar vēdera tīfu, un viņu ievietoja slimnīcā.

Atkal zaudēts laiks. Paula izmocītam ķermenim tā bija īsta pārbaude. Daudzi, kuri saslima, neizdzīvoja. Tomēr Dievs žēloja Savu mīlo bērnu, un ceļš, lai arī lēnām, tomēr veda arvien tuvāk un tuvāk mājām.

Es vēl biju pie saimnieka ganos un nebiju mājās, kad notika šī skaistā tikšanās. Tikai tad, kad Zelma bija mirusi, br. Pokuls man pastāstīja, kā sātans organizējis savu uzbrukumu viņa *Mutī*, lai abi nekad nesatiktos. Piedodiet, ka neesmu gatavs tik lielai auditorijai to visu sīkāk stāstīt. Tomēr viņi satikās. Kad pirmā vakarā sieva uzklāja baltu, baltu gultu, Pauls paņēma spilvenu, palagu un nolika uz grīdas. Bija grūti pārliecināt, ka drīkst gulēt gultā. Tas atkārtojās nepilnu nedēļu, m. Pokule sāka pārdzīvot, ka paliks sekas uz visu atlikušo dzīvi, bet tā nebija. Debesu Tēvs parūpējās, lai Viņa kalps varētu strādāt vēl daudzus gadus un dzīvot pilnvērtīgu dzīvi. Viņš strādāja vēl gan Valmieras, gan Cēsu, gan

Jelgavas un atkal Valmieras draudzē. Ir kristījis manu vecmāmiņu, brāli un arī mani. Ir laulājis manu brāli un arī mani ar Vēsmu. Man atmiņā dziļi nav palikusi kāda viena no viņa svētrunām, bet katrā viņa svētrunā varēja sajūst, cik ļoti Pauls mīl savu dārgo Pestītāju un cik ļoti ilgojas būt ar Viņu kopā, kad visas vētras būs mitējušās un Dievs piepildīs apsolīto Atkl.21:3-5: **“Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: „Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs Pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija ir pagājis.. Tas, Kas sēdēja goda krēslā, teica: „Redzi, visu Es daru jaunu!”** Šo dārgo apsolījumu Pauls atkal un atkal mīlēja atgādināt draudzei.

Golgāta un šī krāšņā cerība vienmēr vijās cauri br. Pokuļa svētrunām. Droši vien šīs bija viņa mīļākās tēmas viņa dzīves grūtākajās stundās. Es domāju, ka viņš nemīlēja daudz stāstīt par nometnēs piedzīvoto, jo nevēlējās mest ēnu uz kādu cilvēku un iesēt rūgtumu savukārt kāda cita sirdī, varbūt arī no jauna uzplēst kādu rētu sevī. Tāpēc esmu bijis mierā ar to, ko viņš pats no sevis ir vēlējis pastāstīt.

Ļoti labi atceros reizi, kad Latvijā viesojās Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences prezidenti – gan Pīrsons, gan Nils Vilsons – un vēlējās kopā ar br. Pokuli aizbraukt uz to vietu, kur uz vārtiem vēl šodien redzams uzraksts: **“AIZ ŠIEM VĀRTIEM VAID ZEME”**, tas ir uz Salaspils nometnes vietu. Br. Pokuls pateica kategorisku **“NĒ”**. Viņš pilnībā saprata: tas, ka viņš ir mājās un var atkal kalpot draudzei, ir vienīgi un tikai Dieva žēlastības brīnums. Visu atlikušo dzīves daļu, ko Dievs viņam atļāva strādāt, viņš gāja kā cilvēks, par kuru varētu teikt līdzīgi, kā ir teikts par Mozu Ebr11:27, – **“Ticībā [...] it kā neredzamo redzēdams, viņš izturēja”**.

Paldies Tev, Varena, Mūžīgais Dievs, paldies Tev par Tavu uzticīgo bērnu Paulu Pokuli un viņa darbu! Paldies Tev par MŪŽĪGO EVANĢĒLIJU UN SABATA PATIESĪBU!

No kreisās 1) Alfrēds Jēkabsons, 2) Modris Lapa, 3) Vilnis Latgalis, 4) Pauls Pokuls, 5) Gunārs Cirulis, 6) Aldis Zemele, 6) Ziedonis Geide.

TRĪS EŅĢEĻU VĒSTIS

3. DAĻA, OTRĀ EŅĢEĻA VĒSTS

“Vēl cits eņģelis, otrs, sekoja un sauca: “Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.” (Atkl. 14:8)

Ja pirmā vēsts noslēdzās ar pielūgsmi, aicinājumu pielūgt Radītāju, kas visu radījis, tad šķiet, ka otrā vēsts ienes negaidītu pavērsienu ar paziņojumu – kaut kas ir noticis, un noticis pēkšņi: “kritusi, kritusi...”. Izmantots divkāršs uzsvērumš, tāpat vēsts ir ļoti nopietna. Lai aptvertu vārda “kritusi” pilno nozīmi, mums vispirms jābūt skaidrībā, kas šeit ir domāts ar vārdu “Bābele”.

Otrā eņģeļa vēsts prasa nopietnu pieeju un iedziļināšanos. Bībelē vārds “Bābele” sastopams kā Vecajā, tā Jaunajā Derībā. Pirmo reizi par to lasām 1. Moz. 10:8-10, kur kāds varonīgs mednieks vārdā Nimrods, pēc dabas despots, nosauc uzcelto pilsētu par Bābeli, kas nozīmē ‘vārti uz debesīm’.

1. Moz. 11:9, kad Kungs sajauca valodu un torņa cēlji viens otru nesaprata, vārds “Bābele” ieguva otru nozīmi – ‘sajukums’. Šī vārda “Bābele” nozīme saglabājusies līdz pat mūsu dienām. Jāpiemin, ka šī senā pilsēta tika uzcelta laikā, kad cilvēki izaicinoši novērsās no Dieva žēlastības un meklēja iespēju glābties saviem spēkiem. „Sagādāsim sev vārdu...”, viņi teica (1. Moz. 11:4). Vārds, ar kuru viņi vēlējas iemūžināt piemiņu par sevi, bija “Bab-ili”, kas nozīmē ‘dievu vārti’.

Kā zinām, Dievs izjauc viņu nodomu, bet vai ar to viss beidzās?

Pēc ilgāka laika Bābele piedzīvoja varenu uzplaukumu – nu vairs ne tikai kā pilsēta vien, bet kā vesela valsts, pat impērija. Tas notika ķēniņa Nebukadnēcara valdīšanas laikā. Par to varam lasīt Daniēla grāmatā, un par to liecina arī senie ieraksti uz māla plāksnītēm, kas atrastas arheoloģiskajos izrakumos. Dieva Vārds un vēsture atklāj, ka Bābele bija iespaidīga savā spožumā un varenībā, un ar to šī valsts īpaši lepojās – ar savu arhitektūru, skaistajiem gaisa dārziem un arī ar elkdievību. Nebukadnēcars izsaucas: “Vai šī nav tā lielā Bābele, ko es uzcēlu ar savu spēku...” (Dan. 4:27)

Bet arī te Dievs neļāva viņu augstprātībai, lepnībai un iedomībai ilgi pastāvēt. Dan. 5. nod. parāda Bābeles krišanu un tās iemeslus. Jau pirms daudziem gadiem par to bija pravietojusi kā Jesaja, tā Jeremija. Šie pravieši atklāj ko ļoti nozīmīgu: “Tā Bābele, kas ir ķēniņu valstu glītums un kaldeju skaistums un lepnums, klāsies tāpat kā Sodamai un Gomorai, ko Dievs izpostīja līdz pamatiem. Tur nemūžam neviens vairs nedzīvos, tā paliks tukša uz radu radiem. Arābi tur neapmetīsies, un gani tur neganīs.” (Jes.13:19, 20); “Bābele kļūs par drupu kaudzi, par mājokli šakāļiem, par brīdinājumu un par apsmieklu, bez iedzīvotājiem!” (Jer. 51:37) Neskatoties uz šo pravietojumu, ne viens vien ir mēģinājis Bābeli uzcelt no jauna. Tomēr tas nekad nav sekmējies, jo Dievs ir sacījis, ka tur vairs neviens nedzīvos.

Šķiet, ka ar to jautājums ir izsmelts. Bet par kādu Bābeli tad ir runa Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā? Jāpiemin, ka ne Jānis, ne arī citi apustuļi nezināja, kur vēsturiskā Bābele atradusies. Pavisam nesen arheologi atraka tās drupas 80 km attālumā no Bagdādes. Tādējādi Atklāsmes grāmatā minētā „lielā pilsēta Bābele” (Glikā tulk.) nav attiecināma uz vietu, kuras vairs nav. Tāpēc ir svarīgi identificēt, par ko runā Atkl. 14:8. Lai to spētu, nepieciešams vispirms izziņāt vēsturiskās Bābeles uzplaukumu un norietu, tās īpašības un raksturojumu.

Nav grūti pamanīt, ka Jānim tiek atklāts kas jauns – reliģisks spēks, sistēma, kas stāsies pretim Dieva tautai, un tieši tā nosaukta par Bābeli. Tai līdzās uzskaitīta virkne bijušās Bābeles pazīmju. Šī apokaliptiskā Bābele raksturota ar samaitātas, izlaistas, zemu kritušas sievietes stāvokli. Ko Bībelē simbolizē sieviete? Atkl. 12:1 un Atkl. 22:17 Dieva patiesā draudze attēlota kā šķīsta sieviete. Tāpēc varam secināt, ka šī aino atkritušo draudzi vai baznīcu. Tā kā divas senās pilsētas – Jeruzaleme un Bābele Svētajos Rakstos parādītas kā savstarpēji pretstati, tā arī šeit, Atklāsmes grāmatā, abas sievietes ir pretstats. Kā senā Bābele, tā arī šī vienmēr simbolizējusi sajukumu, augstprātību un atkrišanu. Lai to labāk saprastu, jāieskatās jaunās Bābeles izcelsmē un jānoskaidro, kas ir tās pamats. “Un viņš garā aiznesa mani tuksnesī. Tur es redzēju sievieti sēžam

uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu; tam bija septiņas galvas un desmit ragi” (Atkl.17:3) Atkl. 13:1 Jānis saka: “Es redzēju izkāpjam no jūras zvēru, kam bija septiņas galvas un desmit ragi...” Daniēla grāmata atklāj šī zvēra izcelsmi un faktu, ka tas nāk no Romas, konkrēti – tas rodas Romas valsts sadalīšanas procesa rezultātā. Dan. 7:24 teikts: “Desmit ragi nozīmē desmit ķēniņus, kas celsies no šīs valsts, un pēc tiem izvirzīsies viens, kas ir citāds nekā agrākie, un nogāzīs trīs ķēniņus.” Vēsturiski ir apstiprināts, ka šis “mazais rags” uzvar, izrauj trīs no desmit ragiem. 493. gadā papriekš tika sakauti heruļi, pēc tam, 534. gadā, vandāļi un 538. gadā, kā pēdējie, – austrumgoti. Par iemeslu tam bija fakts, ka šīs trīs ciltis negribēja pakļauties, kamēr pārējie to izdarīja. Jāsaprot, kāds spēks piemita šim “mazajam ragam”! Viņa varas iezīmes nav paslēptas, un tās ir pietiekoši labi atklātas Daniēla grāmatā. Īpaši “mazais rags” iezīmējās ar to, ka tas ir “citāds nekā agrākie” (24. p.). “Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visuaugsto un apvainos Visuaugstā svētos, tas centīsies grozīt svētku laikus un bauslību; viņi būs nodoti viņa varā vienu gadu un divi gadus un vēl vienu pusgadu.” (25. p.) Šī vara tiešām ir piestrādājusi pie bausļu izmaiņas, un tā valdīja 1260 gadus (ja ņemam vērā pravietisko simbolu nozīmi „diena” kā „gads” Ec.4:6: “... par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu”). Papildu pazīmes “mazā raga” noteikšanai var redzēt arī Atkl. 13:1-10. Zvērs, kas šeit iznāk no jūras, ir tas pats “mazais rags” no Dan. 7. nodaļas. Domāju, ka ikviens, kas nedaudz pārzina vēsturi, viegli var saprast, ka “mazais rags” un pirmais “zvērs” no Atkl. 13:1-10 ir Romas garīgā vara, pāvestības sistēma. Pāvestība kā tāda parādās 2. gs. beigās, bet politisko varu tā iegūst 538. gadā, pēc tam, kad ir tikusi galā ar minētajām barbaru ciltīm. No šī laika Romas bīskaps iegūst reālu reliģisko un arī politisko varu. Viduslaikos pāvesti bija Eiropas faktiskie valdnieki, viņi iecēla un atcēla imperatorus un karaļus. Pāvests pat pasludināja sevi par Dieva pilnvarotu vietnieku, skaidri liekot saprast, ka ir pāri visiem. Vēstures avoti skaidri apliecina, kas notika ar tiem, kuri šim apgalvojumam nepiekrita.

Dan. 7:21 saka: “Es arī redzēju, kā šis rags karoja ar svētajiem un tos arī uzveica.” 8. nodaļas 12. pantā lasām: “un rags nogāza patiesību – istā Dieva godināšanu – pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi.” Briesmīgākais pāvestības varas laiks bija krusta kari pret ķeceriem, inkvizīcija un dedzināšana uz sārziem. Uz Romas baznīcas sirdsapziņas ir ap 50 miljoni upuru.

Kā jau tika minēts, pāvestība izmainīja Dieva bauslību. Par to joprojām varam pārliecināties Katoļu katehismā, kurā nav minēts 2. bauslis, bet 4. bausli, kas runā par Bībeles 7. dienas svētumu – sabatu, svētums no sestdienas ir pārcelts uz svētdienu, pirmo nedēļas dienu, saules dienu (kā tas izskan citos tulkojumos, piem., *Sunday, Sonntag*). Lai saglabātu kopējo bausļu skaitu, pēdējais, desmitais, sadalīts divās daļās. Katoļu baznīca uzsver, ka šādu varu un autoritāti tai devis Dievs, kamēr Bībele apliecina, ka šī vara nākusi no sātana: “Pūķis deva tam savu spēku, savu troni un lielu varu.” (Atkl. 13:2)

Šodien otrā eņģeļa vēsts skan: “Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.” Vairāk nekā tūkstoš gadus (1260 gadus) saglabājās pāvestības varenība. Tā iesākās ar 538. gadu, kad krita pēdējā no ariāņu valstīm, un turpinājās līdz pat 1798. gadam, kad Napoleona ģenerālis Bertjē aizveda pāvestu Piju VI gūstā, kur tas arī mira. “Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota...” (Atkl.13:3) Pāvestības vara pār ķēniņvalstīm tika salauzta – piepildījās Bībeles pravietojums par 1260 valdīšanas gadiem.

Kas tālāk? „Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu.” (Atkl.13:3) Daudzi domāja, ka šis zvērs vairs nekad neatgūsies. Bet pravietojums pasaka skaidri – tas tiks dziedināts. 1929. gada 11. februārī, kad Musolīni un kardināls Gaspari parakstīja pazīstamo līgumu, pāvestība pēc ilgāka laika atguva zināmu autoritāti. Pāvests ir pilntiesīgs valdnieks Vatikānā, un viņam ir liela ietekme visā pasaulē. Atkl.13:3 saka: “visa zeme ar izbrīnu noraudzījās uz zvēru.” Ko redzam šodien? Daudzas valstis sūta savus

vēstniekus uz Vatikānu, tur ierodas dažādu valstu prezidenti. Kad pāvests savukārt apmeklē citas valstis, viņa vizīte katrai valstij ir īpašs notikums – viņš tiek ar sajūsmu uzņemts, miljoni ļaužu sagaida viņa ierašanos ar ziediem rokās. Pāvesta ietekme strauji pieaug ne tikai kristīgajā pasaulē, bet arī ārpus tās. Atkl. 13:8 sacīts: “Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti [...] nokautā Jēra dzīvības grāmatā”.

Pirmā eņģeļa vēsti Atkl. 14:7 pārliecinājamies, ka vienīgā pielūgsme pienākas Radītajam, bet te, lūk, ir vēl viens, kas arī pretendē uz to pašu (īpaši to pamanīsim, aplūkojot 3. eņģeļa vēsti).

Un tā esam noskaidrojuši, ka “mazais rags” Daniēla grāmatā ir tas pats “zvērs no jūras” Atklāmes grāmatā. Bet kā ar Bābeli otrā eņģeļa vēstī, Atklāsmes grāmatas 14:8? Noskaidrojām, ka Bābele ir atkritusi draudze, baznīca, bet ne tikai – tā ir vesela konfederācijas sistēma, kas bāzējās uz Atkl. 17:3 sarkanā zvēra. Jānis redz “sievieti sēžam uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu; tam bija septiņas galvas.” Līdzīgu aprakstu redzam arī Atkl. 12:3, kā arī Atkl. 13:1. Ko simbolizē šis zvērs un netiklā sieviete? Vai ne politisko varu, uz kuras nopamatojusies atkritusi baznīca? Atkl. 17:4 parāda tās augstprātību, lepnību un iedomību, kas tai ļauj (6. pants) vajāt šķīsto, patieso sievieti: “viņa bija piedzērusies no svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm”. Atkl. 6:9 un 10, kad tiek atvērts 5. zīmogs, Jānis dzird jautājumu: “Kad Viņš atdarīja piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem. Tad viņi brēca stiprā balsī, sacīdami: “Cik ilgi, svētais, patiesīgais Valdītāj, Tu netiesāsi un neatrieksi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?”” 1798. gadā pāvestība tika ievainota. No 1844. gada sāka sludināt 1. un 2. eņģeļa vēsti, ka ir „atnākusi tiesas stunda” un ir „kritusi, kritusi Bābele, kas apdzirdinājusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.”

Jā, tā krita, bet Dieva Vārds ziņo, ka tā atkal tiks dziedināta.

Mācītājs emeritus Laimonis Tomsons

(Turpinājums aprīļa numurā)

JAUNIEŠI KĀ DIEVA LIECINIEKI VIDUSSKOLĀ

Junita, Santa, Gabriela un Tomass ir vidusskolas vecuma jaunieši. Lielāko daļu ikdienas viņi pavada mācoties un esot kopā ar klasesbiedriem. Viņi ir piekrituši pastāstīt, kā tas ir – būt par kristieti skolā – un kā viņiem izdevies citiem liecināt par Dievu. Jaunieši ir piedzīvojuši arī brīnišķīgu Dieva vadību dažādās situācijās skolā, ko viņi vēlās pastāstīt jums, lasītāji!

JUNITA KASPARE (16)

mācās Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā.

Es negribētu teikt, ka skolā būt kristietim ir grūti, bet pārāk viegli arī nav. Mēs klasē esam divi adventisti. Dažreiz nākas saskarties ar nicinājumu, kad pastāstu, ka sestdienās ievēroju sabatu un eju uz baznīcu. Tas, ka no piektdienas saulrieta līdz sestdienas saulrietam ievēroju sabatu, man ir jāpasaka gandrīz visiem mūzikas skolotājiem, jo tie piedāvā piedalīties konkursos, koncertos vai piektdienas vakarā pēc saulrieta ielikt stundu. Vienmēr Dieva spēkā visu ir izdevies sarunāt, lai gan dažreiz tas liekas neiespējami.

Jā, dažiem klasesbiedriem man sanāk liecināt par Dievu. Viena no klasesbiedrenēm jau tika uzaicināta uz Ceļa meklētājiem, viņai ļoti iepatikās, tagad viņa aktīvi apmeklē Ceļa meklētāju nodarbības un arī pati citiem liecina par Dievu. Šajā skolā visiem bieži vien nākas sastapties ar grūtībām un nicinājumu no mūzikas skolotājiem ar augstām prasībām. Kādu dienu viena no manām draudzenēm bija atnākusi atpakaļ uz stundām no klavieru stundas. Stundas laikā pamanīju, ka viņa ir ļoti bēdīga un izvairās runāt. Tajā stundā mēs pildījām kādu

Dažreiz nākas saskarties ar nicinājumu, kad pastāstu, ka sestdienās ievēroju sabatū un eju uz baznīcu.

darbu, bet skolotāja nebija klāt, tāpēc izgājām ārā no klases. Lai gan viņa visu uzreiz nebija gatava izstāstīt, es viņu nomierināju un samīļoju. Visu atlikušo dienu un arī vakarā par viņu lūdzu, un nākamajā dienā viņa uz skolu atnāca ļoti priecīga un labā garastāvoklī, es biju ļoti pateicīga Dievam.

Skolā Dievs nepārtraukti palīdz. Lūdzu Dieva vadību visās ieskaitēs, eksāmenos un arī kontroldarbos. Dievs vienmēr palīdz, kad spēlēju ieskaitēs un eksāmenos, Dievs palīdz arī kontroldarbos, kad nevaru saprast kādu sarežģītu uzdevumu, Viņš vienmēr dod gudrību.

Mans mīļākais Bībeles stāsts ir par Jāzepu. Lai gan viņam bija daudz grūtību un pārbaudījumu, viņš vienmēr palika uzticīgs Dievam. Man vienmēr apbrīnojami liecas tas, ar kādu mīlestību un laipnību viņš izturējās pret saviem brāļiem, kad tie pret viņu izturējās ļauni.

Reiz man
jautāja, kas
ar cilvēku

notiek pēc nāves, vai
cilvēks nonāk ellē vai
paradīzē.

SANTA BANE (17)

mācās Jelgavas tehnikumā.

Man skolā ir grūti būt kristietei, jo tur ir daudz pasaulīgu jauniešu un vēl ir jāturas pretī dažādiem kārdinājumiem, ar ko saskaros gandrīz katru dienu. Piemēram, ar to, ka mani uzaicina smēķēt, es pasaku "Nē", un tad viņi sāk nīrgāties, ka esmu baigi pareizā un vienu reizi jau var atnākt uzsmēķēt.

Skolā man ir sanācis vairāk liecināt ar savu izturēšanos pret citiem, ar to, ka nesmejos un neņirgājos ne par vienu. Klasesbiedri vairākas reizes ir teikuši, ka iztuos daudz savādāk nekā citi jaunieši, esmu laipna pret citiem un labprāt palīdzu. Viņi to nevar saprast, kā tas ir, kad ar prieku palīdzu citiem.

Visspilgtākais notikums, kas ar mani notika skolā, bija, kad man kādu dienu pienāca klāt un jautāja, kā man liekas, kas ar cilvēku notiek pēc nāves, un vai cilvēks pēc nomiršanas nonāk ellē vai paradīzē. Tajā dienā mēs stundu norunājām par šiem diviem jautājumiem. Vakārā pateicos Dievam par to, ka man sanāca ar šo cilvēku parunāt, un lūdzu, lai Dievs man atkal kādu reizi dod iespēju ar viņu runāt un, ja iespējams, lai varu viņam uzdāvināt Bībeli.

Ir vairāki Bībeles stāsti un Bībeles varoņi, kas man patīk. Nesen lasīju Bībeli, un man prātā iekrita kāds pants no Efeziešiem 3:16-17,19: „Lai Viņš Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdis, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā [...] un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību.”

GABRIELA ERKMANE (16)

mācās Emīla
Dārziņa mūzikas
vidusskolā.

Ir bijuši gadījumi, ka ir jāatsaka kādi koncerti vai pasākumi tāpēc, ka tie ir sestdienās vai piektdienas vakaros, bet tagad jau skolotāji zina, ka tajās dienās nespēlēju. Bet attiecībā uz draugiem – man ir labas draudzenes ne tikai no draudzes, bet arī no skolas.

Reizēm uzaicinu draudzenes uz kādu no draudzes pasākumiem vai aicinu iesaistīties kādā muzikālā kalpošanā, piemēram, nesen piedāvāju savai istabas biedrenei, ar kuru dzīvoju kopā kopmītnēs, uzstāties mūsu draudzē ar muzikālu priekšnesumu, un viņa ar prieku piekrita.

Ja sākumā par sabatu reizēm bija jāskaidrojas, tad tagad jau mana arfas skolotāja pati kārtos šīs lietas, lai man sabatā nebūtu jāspēlē. Dievs arī vienmēr uzklausa lūgšanas un palīdz saglabāt mieru un labi nospēlēt visos eksāmenos, ieskaitēs, konkursos u.t.t. Vēl arī Dievs īpaši izkārtoja, ka varēju dabūt vietu kopmītnēs un labu kompāniju istabiņā, kad vairs nevarēju normāli izbraukāt uz skolu.

Man patīk daudzi Bībeles stāsti, bet jau no bērnības man ļoti patīk stāsts par Mozu, kā viņš izveda no Ēģiptes izraēliešus un kādus brīnumus viņi piedzīvoja.

**Dievs
uzklausa
lūgšanas
un palīdz saglabāt
mieru un labi
nospēlēt visos
eksāmenos,
ieskaitēs,**

TOMASS AVIŠĀNS (17)

mācās Rīgas Mākslas un
mediju tehnikumā.

Skolā būt kristietim noteikti nav vienkārši, jo apkārt ir daudzi, kas lieto narkotikas, regulāri dzer, pīpē un dara daudz ko ļoti nepatīkamu un man personīgi noteikti pretīgu. Un vēl ļoti liels iespaids no apkārtējiem ir valoda – rupjie vārdi un noteikti liekie “Ak, Dievs!”, kā arī citi izsaučieni.

Skolā man nesanāk liecināt tikai un vienīgi ar runāšanu – es neizmantoju un cenšos neizmantot liekus izteicienus un rupjus vārdus. Man ir bijis tā, ka es, tāpat vien runājot ar cilvēkiem, nejauši saprotu, ka neesmu vienīgais kristietis bariņā. Vienreiz gadījās tā, ka mēs, par kaut ko jokojoties, aizrunājāmies līdz jautājumam par Zemes rašanos un pasmējāmies, ka kaut kas uzsprāga. Tas bija līdz brīdim, kad parādījās jautājums – vai jūs ticat Dievam.

Protams, es atbildēju “Jā”, un tā līdz šim brīdim es vēl joprojām ar vairākiem cilvēkiem no harismātu draudzēm runāju par Dievu un to, kas man par Viņu ir mācīts.

Man Dievs skolā palīdz bieži, vismaz man tā liekas. Ir bijušas reizes, kad esmu iepriekšējā vakarā ilgi strādājis un ir šķitis, ka nākošajā dienā nepiecelšos. Tajās dienās, kad esmu lūdzis par to, lai man būtu kaut nedaudz spēka koncentrēties, tas spēks ir, un pat ļoti daudz! Interesantākais ir, ka brīdī, kad ienāku mājās, tas spēks vienkārši pazūd. Jo man tas vairs pa nakti, protams, nebūs vajadzīgs. Bet ir bijušas tādas dienas, kurām Dievs tiešām palīdzējis izdzīvot cauri.

Mans mīļākais Bībeles stāsts ir par to, kā Kristus otro reizi nāks atpakaļ uz Zemi. Man šis stāsts patīk tāpēc, ka tur ir ļoti grūti kaut ko saprast, ja vispār var ko saprast.

**Dienās, kad
esmu lūdzis
par to, lai
man būtu kaut
nedaudz spēka
koncentrēties, tas
spēks ir, un pat ļoti
daudz!**

Man patīk tādas lietas, par kurām nav tā, ka izlasa vienu teikumu un viss ir skaidrs. Man patīk tādas lietas, kuras, lai saprastu, ir ilgi jāpēta un pēc tām jāmeklē. Jēzus Otrā atnākšana Bībelē, iespējams, ir grūtāk saprotamā lieta, jo tā mūsu smadzenēm ir diezgan neaptverama. Tieši tas ir tas, kāpēc man šis notikums patīk.

Dievs ir uzticams, ceri uz VIŅU!

Krū: Tēt, šodien ārā lietus list vienā lišanā! Negribu nemaz slapināt knābi! Varbūt tu varētu pastāstīt mums kādu interesantu stāstu?

Krā: Jā, tēt, tādu ļoti brīnumainu!

Tētiš: Labi, padomāšu.

Krū: Stāsts var būt arī bīstams. Man ļoti gribas drusciņ pabaidīties!

Krā: Tāds, kur sākumā ir bailīgi, bet pēc tam nāk DIEVS un visus izglābj! Tādu mēs gribam, vai ne, Krū?

Krū: Jā, stāsti, tēt, tieši tādu stāstu!

Tētiš: Nu, labi. Būs jums tieši tāds stāsts.

Reiz, senseenos laikos kādā valstī valdīja ļoti jauns ķēniņš. Viņam bija tikai divdesmit pieci gadi. Šis ķēniņš bija DIEVAM paklausīgs. Viņš neko nedarīja bez DIEVA padoma un svētības. Par to priecājās viņa pavalstnieki un iedzīvotāji. Šo ķēniņu sauca Hiskija.

Tajā laikā daudzas pilsētas iekaroja kāds ļauns un spēcīgs ķēniņš vārdā Sanheribs. Visi no viņa baidījās, jo viņš patiešām bija ļoti ļauns, cietsirdīgs un arī spēcīgs. Ļaudis baidījās pat skaļi pieminēt viņa vārdu, tik briesmīgs viņš bija! Šis ķēniņš aiz sevis nodedzināja pilsētas un ciemus, neviens nevarēja viņa priekšā pastāvēt. "Tā karapulki ir apbruņoti līdz zobiem un viņa karavīri uzvar visus, ar ko vien tie karo," tā visi runāja par šo briesmīgo Asīrijas ķēniņu.

Krā: Izklusās diezgan bailīgi!

Krū: Jā, tāds ļaundaris! Ja es būtu dzīvojis tajā laikā, tad es kā knābtu tam ķēniņam ar savu stipro knābi! Tad viņš gan redzētu!

Krā: Labāk nelielies, Krū! To vēl nevar zināt, vai tu pats pirmais aiz šausmām nepaslēptos zem gultas.

Krū: Bet kaut ko taču vajag darīt! Nevar gaidīt, kamēr tāds ļaundaris nomirs no vecuma! Pa to laiku viņš vēl sazin cik pilsētas izpostīs!

Tētiš: Taisnība, šis ķēniņš nebija apturams. Pienāca diena, kad Sanheribs ar savu karaspēku tuvojās Jeruzalemei, pilsētai, kurā valdīja Hiskija.

Pilsētas vārti tika aizslēgti. Mūri ap pilsētu bija augsti un izturīgi. Hiskija un viņa ļaudis ar bažām vēroja, kā milzīgais karapulks strauji tuvojas pilsētai, ienaidnieku šķēpiem mirdzot saules staros. Cik vien tālu varēja saskatīt, bija redzama ienaidnieku armija. Beidzot pilsēta bija ienaidnieku aplenkta no visām pusēm.

Krā: Kas tagad notiks! Cik bailīgs ir šis brīdis!

Tētiš: Tad niknā ķēniņa Sanheriba sūtņi sauca: "Ķēniņ Hiskija, iznāc ārā! Mums jārunā ar tevi!" Hiskija izraudzījās trīs savus sūtņus un teica tiem: "Uzklausiet ķēniņu, bet neko viņam neatbildiet!" Ķēniņa Sanheriba sūtņi sacīja: "Jūs taču zināt, ka ir veltīgi mums pretoties. Mēs esam daudz varenāki un stiprāki, jūs esat ielenkti! Uz ko gan jūs cerat?! Tikai nestāstiet tās muļķības, ka cerat uz sava Dieva palīdzību!"

Krū: Tā runādams, ķēniņš ļoti riskē dabūt kārtīgi pa biksēm! Vai ne, tēt?

Tētiš: Tādas runas ir bīstamas, bet ienaidnieki tā nedomāja. Tie turpināja iebiedēt ļaudis sacīdami: "Jūsu ķēniņš lai velti necer uz Dieva palīdzību! Neļaujiet Hiskijam jūs piekrāpt un maldināt! Neviens no mūsu varas nevar paglābties! Jūsu Dievs nav labāks kā to citu tautu dievi, kuras mēs esam sagrāvuši. Arī jūs mēs uzvarēsīm!"

Krā: Viņi nu gan drusciņ šauj pār stripu! Laikam nekad nav piedzīvojuši DIEVA varenību!

Tētiš: Tie bija neapdomīgi vārdi. Visu to noklausījušies, sūtņi atgriezās pie Hiskijas un izstāstīja viņam, ko bija dzirdējuši. To uzklusījis, ķēniņš Hiskija sūtīja savus ļaudis pie pravieša Jesajas ar ziņojumu.

Krā: Kāpēc viņš tos sūtīja pie Jesajas?

Tētiš: Tāpēc, ka Jesaja bija pravietis tajā laikā. Tas nozīmē, ka DIEVS Jesajam atklāja Savu gribu un Jesaja pēc tam DIEVA gribu pavēstīja ķēniņam.

Tā nu Hiskija sacīja Jesajam: "Ķēniņa Sanheriba sūtņi nonicinājās

DIEVU To KUNGU! Lūdz DIEVU par mums!" Jesaja atbildēja ķēniņam: "Nebaidies no Sanheriba un viņa zaimu vārdiem! DIEVS jūs pasargās un padzīs ienaidniekus!"

Krū: Man jau šķita, ka DIEVS to tā neatstās!

Krā: Tas bija tāpēc, ka Hiskija bija DIEVAM paklausīgs.

Tētiš: Taču ļaunais ķēniņš Sanheribs nerimās. Viņš sūtīja Hiskijam vēstuli. Tajā Sanheribs rakstīja: "Tu, Hiskija, par daudz paļaujies uz savu Dievu! Pat neceri, jūsu Dievam nekad neizdosies mani uzvarēt!"

Krū: Man tas Sanheribs nepatīk!

Krā: Jā, ļoti biedējoša persona! Ko tālāk darīja Hiskija, kad bija saņēmis tik negantu vēstuli?

Tētiš: Hiskija ar šo vēstuli devās uz dievnamu. Viņš darīja DIEVAM zināmu tās saturu un lūdza DIEVA palīdzību, sacīdams: "Dzīvais un patiesais DIEVS, TU, kurš pārvalda pasauli, ieklausies vārdos, kādiem TU tiec aizskarts! Lūdzu, pasargā mūs no ļaunā ķēniņa Sanheriba, lai visas ķēniņvalstis pasaulē uzzina, ka tikai TU esi vienīgais, patiesais un īstais DIEVS!"

Krū: Redzi, Hiskija nesāk vākt armiju un bruņoties, lai karotu ar ienaidnieku, bet visu uztic DIEVAM!

Krā: Tēt, DIEVS taču uzklusīja Hiskijas lūgšanu?!

Tētiš: Jā, DIEVS uzklusīja šo lūgumu. VIŅŠ sacīja: "Asīrijas ķēniņš neienāks šajā pilsētā! Viņš tajā neiešaus nevienu bultu! Tam neizdosies nokļūt pat līdz pilsētas vārtiem. **ES aizstāvēšu šo pilsētu un to izglābsu!**"

Krū: Man patīk, ka DIEVS tā saka! VIŅŠ ir visstiprākais! Uz VIŅU vienmēr var paļauties, un VIŅAM vienmēr var uzticēties!

Krā: Visu, ko DIEVS apsola, to VIŅŠ arī izdara!

Tētiš: Tiešām, tā arī notika. DIEVS uzticīgi piepildīja Savus vārdus.

Nākošās dienas rītā, palūkojoties pāri pilsētas mūriem, lai redzētu, kas notiek ienaidnieku pusē, ļaudis

nespēja noticēt savām acīm – visi ķēniņa Sanheriba karavīri, kas bija ieradusies ieņemt Jeruzalemi, gulēja pieveikti pie pilsētas sienām. Iedzīvotāji tik vien redzēja, kā bēgošo ķēniņu Sanheribu, kurš ātri, ātri steidzās pamest šo vietu.

Tā DIEVS pildīja Savus apsolījumus. Ienaidniekam neizdevās nokļūt pat līdz pilsētas vārtiem. DIEVS pats cīnījās un uzvarēja Hiskijas ienaidnieku! VIŅŠ pildīja to, ko bija solījis! Šķiet, Hiskijas tautas dzīvē piepildījās DIEVA apsolījums: **Bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt piekērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.** (5. Moz. 4:4)

Krā: Vistrošāk ir paļauties uz DIEVU! Tēt, es zinu vienu DIEVA apsolījumu! DIEVS ir teicis: **ES Esmu ar tevi, lai tev palīdzētu, tevi glābtu un tev piešķirtu uzvaru, – tā saka Tas KUNGS.** (Jeremijas 15:20) Tā notika ar Hiskiju, vai ne? DIEVS palīdzēja tam un piešķīra uzvaru!

Krū: Es atceros šo: **Un Tas Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaļojies.** (5. Mozus 31:8)

Tētiņ: Jā, bērni, **Tas Kungs ir uzticams. Viņš jūs darīs stiprus un pasargās no ļauna.** To VIŅŠ apsolījis 2. vēstulē Tesalonīkiešiem 3:3.

Konkursa balvas par februāri

Balviņas par februāri saņems: **Loreta, Edvards, Tilānja, Marija, Leila, Stefans, Eliza Anna, Katrīna N., Adrians, Samuels, Estere, Marta, Felicita, Tina, Luīze, Katrīna P., Dana, Marianna, Daniels, Anna Marija un Marks** no Rīgas; **Renārs, Teodors, Emīlija un Aleksa** no Smiltenes; **Viktorija, Raivo, Kristers un Krista** no Kandavas; **Julīna** no Siguldas, **Kaiva, Līga, Dāvis un Matīss** no Pļaviņām, **Evelīna** no Tukuma, **Marija un Jēkabs** no Ogres, **Elīna un Keita** no Mazsalacas, **Santa, Alda, Toms, Renārs, Sindija, Īzaks, Kristers, Emīlija, Daniela un Markuss** no Dobeles, **Emīls un Rainers** no Saulkrastiem, **Elija, Elīsa un Stefans** no Liepājas, **Adrians, Matiass, Amanda, Zane, Sāra, Elīna un Daiga** no Valkas.

Piedalies konkursā “Apsolījumu dārgumu lādīte”!

Katru mēnesi sava tēma un balviņa ☺

No 22. februāra līdz 22. martam tēma “Dievs ir uzticams”.

Apsolījumu rakstu vietas: **Filipiešiem 4:19; Mateja 4:4; 1. Korintiešiem 10:13; 2. Tesalonīkiešiem 3:3; Mateja 6:33; 5. Mozus 31:8; Psalmi 37:1; Psalmi 40:5; Psalmi 32:10.**

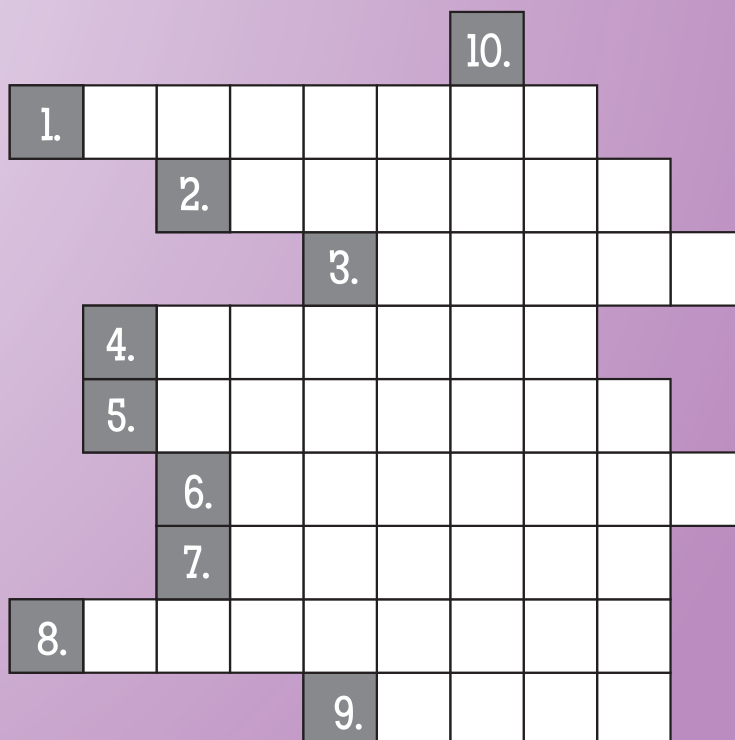
Izvēlies vienu apsolījumu, lai to atspoguļotu zīmējumā, liecību stāstīnā vai uzdevumā. Atsūti savu darbiņu uz e-pastu maritel@inbox.lv. Ja tie ir zīmējumi, tad tie noteikti nogādā Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Vairāk info pa mob. tālr. 29869979.

Krustvārdu mīkla

Krustvārdu mīklu sagatavoja **Elīna Bērziņa** no Mazsalacas draudzes.

KO JĒZUS SAKA PAR SEVI?

1. Ko Jēzus saka, kas nekaitēs tam, kas nāks pie Jēzus? (Jāņa 6:35)
2. Kāds Gans ir Jēzus? (Jāņa 10:11)
3. Ko dara Jēzus kā Gans? (Jāņa 10:11)
4. Kāds Vīnakoks ir Jēzus? (Jāņa 15:1)
5. Cik daudz mēs spējam darīt bez Jēzus? (Jāņa 15:5)
6. Kur nestaigā tas, kas seko Jēzum? (Jāņa 8:12)
7. Kāda dzīvība ir tam, kas tic Jēzum? (Jāņa 6:47)
8. Kāds būs tas, kas ies caur Jēzu kā durvīm? (Jāņa 10:9)
9. Kas esam mēs pie Vīnakoka? (Jāņa 15:5)
10. Ko Jēzus par sevi saka, kas Viņš ir? (Jāņa 14:6)

9. - 10. MAIJĀ

S. 11.15 – 17.00 | Rīgā,
Sv. 10.00 – 16.00 | Baznīcas ielā 12a

IEDVESMOJOŠA NEDĒĻAS NOGALE

SAGATAVOJIES SASTAPT SAVU GLĀBĒJU!

“..jo vēl ir laiks meklēt To Kungu ..” /Hoz. 10:12/

PROGRAMMĀ:

- SVĒTRUNAS
- LIECĪBAS
- SEMINĀRI
- JAUTĀJUMI
UN ATBILDES

Vadītāji:
Džerijs un Dženeta Peidži
Ģenerālkonferences iniciatīvas
“Atmoda un reformācija” autori (ASV)

DALĪBA BEZ MAKSAS

Reģistrējies līdz 19. aprīlim
<https://ej.uz/SastaptGlabeju2020>
Info mob. 26457714 (Baiba)

www.adventisti.lv